

UZASADNIENIE

Spis treści

1. Wstęp	4
2. Obecna sytuacja przedsiębiorców i obywateli w systemie prawa polskiego.....	4
3. Charakterystyka i ocena skutków prawnych przepisów projektu ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców	5
3.1. Dereglamentacja i derogacja działalności gospodarczej.....	6
3.2. Najważniejsze zmiany w zakresie dereglamentacji, deregulacji i derogacji wprowadzane w projekcie ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców.	7
Przekształcenia przedsiębiorców – osób fizycznych	7
Obniżenie kosztów sądowych w sprawach cywilnych	7
4. Złagodzenie przepisów w zakresie odpowiedzialności przedsiębiorców.....	7
5. Zmiana kultury zaświadczeń na kulturę składania oświadczeń.....	7
6. Zmiany ustaw szczegółowych – wskazanie różnic między obecnym a proponowanym stanem prawnym.....	9
6.1. Złagodzenie przepisów w zakresie odpowiedzialności przedsiębiorców.....	9
1. Ustawa o Inspekcji Handlowej	9
2. Ustawa o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary.....	10
6.2. Kultura oświadczeń.....	10
1. Ustawa z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze	10
2. Ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.....	11
3. Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi	11
4. Ustawa z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników	11
5. Ustawa z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie.....	11
6. Ustawa z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej.....	12
7. Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty.....	12
8. Ustawa z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze	12
9. Ustawa z dnia 5 lipca 1996 r. o zawodach pielęgniarki i położnej.....	12
10. Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.....	13
11. Ustawa z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty.....	13
12. Ustawa z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne.....	13
13. Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.....	14
14. Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	14
15. Ustawa z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia	14
16. Ustawa z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych.....	14
17. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji	14
18. Ustawa z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych.....	14
19. Ustawa z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych.....	15
20. Ustawa z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej.....	15
21. Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach	15

22. Ustawa z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	15
23. Ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o leśnym materiale rozmnożeniowym	15
24. Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o dodatkach mieszkaniowych	15
25. Ustawa z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.....	16
26. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym	16
27. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne.....	16
28. Ustawa z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym.....	16
29. Ustawa z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego	17
30. Ustawa z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze.....	17
31. Ustawa z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych.....	17
32. Ustawa z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze	17
33. Ustawa z dnia 14 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym	18
34. Ustawa z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym	18
35. Ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej.....	18
36. Ustawa z dnia 12 czerwca 2003 r. – Prawo pocztowe.....	18
37. Ustawa z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej	19
38. Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o służbie zastępczej	19
39. Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych.....	19
40. Ustawa z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin	19
41. Ustawa z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt.....	19
42. Ustawa z dnia 19 grudnia 2003 r. o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku tytoniu oraz rynku suszu paszowego.....	19
43. Ustawa z dnia 22 stycznia 2004 r. o organizacji rynku rybnego i pomocy finansowej w gospodarce rybnej.....	20
44. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług	20
45. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o Agencji Rynku Rolnego i organizacji niektórych rynków rolnych	20
46. Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej.....	20
47. Ustawa z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne	21
48. Ustawa z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie kolejną towarów niebezpiecznych.....	22
49. Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych	22
50. Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	22
51. Ustawa z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych	23
52. Ustawa z dnia 21 marca 2005 r. o doświadczeniach na zwierzętach.....	23
53. Ustawa z dnia 4 marca 2005 r. o Krajowym Funduszu Kapitałowym	23
54. Ustawa z dnia 7 lipca 2005 r. o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich	24
55. Ustawa z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.....	24
56. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o systemie tachografów cyfrowych.....	24
57. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.....	24
58. Ustawa z dnia 16 grudnia 2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego	24

59. Ustawa z dnia 10 marca 2006 r. o zwrocie podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej	25
60. Ustawa z dnia 22 lipca 2006 r. o paszach	25
61. Ustawa z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia	25
62. Ustawa z dnia 15 czerwca 2007 r. o lekarzu sądowym	26
63. Ustawa z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji syndyka	26
64. Ustawa z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów	26
65. Ustawa z dnia 29 czerwca 2007 r. o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich	26
66. Ustawa z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu	26
67. Ustawa z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów	26
68. Ustawa z dnia 30 maja 2008 r. o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej	27
69. Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów	27
70. Ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury	27
71. Ustawa z dnia 7 maja 2009 r. o zadośćuczynieniu rodzinom ofiar zbiorowych wystąpień wolnościowych w latach 1956 – 1989	27
72. Ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych	27
6.3. Pozostałe zmiany	28
1. Ustawa – Prawo spółdzielcze	28
Dziedziczenie udziałów	32
2. Ustawa o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi	32
3. Depozyt elektroniczny	33
4. i 5. Ustawa o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych dochodów przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych	33
6. Ustawa o lasach	34
7. Ustawa – Prawo łowieckie	35
8. Ustawa – Prawo o ruchu drogowym	36
9. Ordynacja podatkowa	36
10. Ustawa o komornikach sądowych i egzekucji	37
11. Ustawa o gospodarce nieruchomościami	39
12. Ustawa – Kodeks spółek handlowych	39
13. Ustawa o wyścigach konnych	40
14. Ustawa o rybołówstwie	42
15. Ustawa o przewozie koleją towarów niebezpiecznych	43
16. Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej	45
17. Ustawa o zawodzie tłumacza przysięgłego	45
18. Ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych	46
19. Ustawa o opłacie skarbowej	47
20. Ustawa o domach składowych oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, Kodeksu postępowania cywilnego i innych ustaw	48
7. Przepisy przejściowe i końcowe	48

1. Wstęp

Niezbędnym warunkiem powodzenia i dobrobytu jest wolność, zwłaszcza wolność gospodarcza. Aby pozwolić na pełny rozwój przedsiębiorczości, ludzie muszą mieć zagwarantowane maksimum wolności.

Poczucie swobody gospodarczej i przyjazne otoczenie wyzwalają pozytywne siły do zagospodarowania każdej wolnej przestrzeni. Oddając inicjatywę w ręce obywateli państwo może ograniczyć zakres strategicznych celów, zmniejszyć ilość priorytetów, zrezygnować z wielu kierunków działań. W efekcie „mniejsze” państwo będzie mogło nieporównanie lepiej wywiązywać się ze swoich obowiązków niż „[za] duże” państwo. Lepiej znaczy efektywniej i taniej.

Likwidacja barier i zmniejszanie ograniczeń jest najlepszym, często bezkosztowym, sposobem na wyzwolenie sił i mechanizmów rozwojowych. Dlatego Rząd podjął się ograniczenia sfery regulacyjnej państwa. Tylko w ten sposób będzie możliwe zmniejszanie skali korupcji i zwiększanie sfery wolności obywateli, w tym wolności gospodarczej. Takie podejście jest podstawą zmiany filozofii tworzenia prawa, w szczególności tworzenia innej relacji na linii państwo – obywatel.

Normy prawne powinny odnosić się jedynie do tego, co miałyby być z jakichś powodów ograniczone lub zakazane, a nie regulować to, co ma być dozwolone. Dlatego Rząd spełnia obietnicę wolności gospodarczej w Polsce.

Jednym z filarów nowego podejścia do tworzenia prawa jest zaufanie państwa do obywatela. Obywatel nie może być traktowany „z góry” podejrzliwie, co w praktyce przejawia się żądaniem organu udowodnienia przez obywatela „niewinności” już przy pierwszym kontakcie. Przedłożony projekt to zmienia, np. obywatel zamiast udowadniać dokumentami określony stan faktyczny lub prawny będzie mógł składać oświadczenia zamiast zaświadczeń. To będzie nowa zasada. Tą drogą zostanie zbudowana w Polsce kultura oświadczeń, w miejsce uciążliwej, nieuzasadnionej i kosztownej pod każdym względem kultury zaświadczeń.

Propozycje zawarte w projekcie ustawy bezpośrednio przyczynią się do budowy „sprawnego państwa” w Polsce, jednego z dziesięciu wyzwań, jakie zidentyfikowano w strategii Polska 2030¹. W dziedzinie prawa gospodarczego realizacja Strategii jest zatem rozpoczęta od razu od zmian odważnych, w wielu dziedzinach wręcz rewolucyjnych. Polska gospodarka nie może bowiem dłużej czekać. Nie stać nas na małe kroki i marnowanie kolejnych lat.

2. Obecna sytuacja przedsiębiorców i obywateli w systemie prawa polskiego

Polska nie jest liderem w zakresie wolności gospodarczej i jakości przepisów gospodarczych. W tym zakresie w dalszym ciągu jesteśmy oceniani bardzo krytycznie zarówno przez międzynarodowe organizacje zajmujące się problematyką konkurencyjności i wolności gospodarczej, jak również przez krajowe podmioty gospodarcze².

Poziom regulacji działalności gospodarczej w poszczególnych państwach świata jest oceniany m.in. w corocznych raportach Banku Światowego Doing Business. Od kilku lat Bank prezentuje wszechstronną analizę, która obejmuje ponad 180 krajów. W roku 2010 r. Polska znalazła się na 70 miejscu rankingu³ łatwości prowadzenia działalności gospodarczej (ease of doing business ranking),

¹ Polska 2030. Wyzwania rozwojowe. Kancelaria Prezesa Rady Ministrów 2009. www.polska2030.pl

² Czarna lista barier dla przedsiębiorczości, Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan, styczeń 2008.

³ *Doing Business 2011*.

W państwach Unii Europejskiej podejmowane są działania związane z identyfikacją, pomiarem oraz redukcją obciążeń administracyjnych. Obciążenia administracyjne są to koszty ponoszone przez podmioty gospodarcze wynikające z konieczności wypełnienia obowiązków informacyjnych nałożonych przez prawo. Również w Polsce dokonuje się przeglądu, pomiaru i redukcji obciążeń administracyjnych. Pomimo, że redukcja biurokracji ma duży potencjał, to skoncentrowanie prac jedynie na obciążeniach administracyjnych jest niewystarczającym podejściem. Mierzenie obciążeń administracyjnych jest wyłącznie jednym z elementów szacowania obowiązujących i nowych kosztów regulacyjnych. Oprócz obciążeń administracyjnych przedsiębiorcy ponoszą również różnego typu koszty dostosowawcze. Naprawa polskiego prawa gospodarczego przez redukcję nadmiernych obciążeń finansowych i biurokratycznych stanowi, jak pokazują doświadczenia międzynarodowe, kluczowy impuls dla przedsiębiorców i ułatwia przetrwanie okresu dekonunktury.

W Polsce zgodnie z obowiązującymi przepisami istnieją następujące formy reglamentacji działalności gospodarczej:

- 1) Koncesjonowana działalność gospodarcza, której wykonywanie zależy od uzyskania koncesji. Obecnie istnieje 7 rodzajów działalności koncesjonowanej.
- 2) Regulowana działalność gospodarcza, której wykonywanie uzależnione jest od spełnienia warunków określonych w odrębnych ustawach oraz uzyskania wpisu w rejestrze działalności regulowanej. Obowiązujące ustawy normują 28 obszarów działalności regulowanej.
- 3) Działalność gospodarcza objęta zezwoleniem, licencją albo zgodą, której podjęcie i wykonywanie jest dopuszczalne po uzyskaniu stosownego zezwolenia (względnie licencji lub zgody). W polskim prawie funkcjonuje 29 zezwoleń, 2 licencje i 1 zgoda.

Liczba wydanych licencji, koncesji, zezwoleń i innych reglamentowanych form działalności gospodarczej jest jednym ze wskaźników stosowanych przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju do oceny jakości regulacji w danym państwie. W Polsce obowiązujący system prawny wydaje się posiadać zbyt dużą liczbę reglamentacji działalności gospodarczej.

Ponadto obowiązujące przepisy prawne nakładają na obywateli obowiązek przedkładania w kontaktach z organami administracji publicznej zaświadczeń, w celu udowodnienia w toczącym się postępowaniu stanu faktycznego lub prawnego. Ilość wymaganych od obywateli i przedsiębiorców zaświadczeń jest odbierana często jako brak zaufania organów administracji do petentów. Realizacja obowiązujących procedur administracyjnych dla wielu pozostaje uciążliwa, czasochłonna i kosztowna, tym bardziej, że większość zaświadczeń wydawanych jest odpłatnie.

Wobec powyższego istnieje pilna potrzeba, obok działań dereglamentacyjnych, redukcji obowiązków administracyjnych nałożonych na obywateli i przedsiębiorców, co niewątpliwie przyczyni się do ułatwienia kontaktów obywateli i przedsiębiorców z organami administracji rządowej i samorządowej.

Należy wskazać, że wielu przedsiębiorców to pracodawcy, tym bardziej należy zwrócić uwagę na skutki nałożenia kar na przedsiębiorcę dla pracowników i przedsiębiorstwa ukaranego przedsiębiorcy. Konieczne są zmiany w systemie prawnym koncentrujące się na lepszym stanowieniu prawa, prewencji i stosowaniu zasady proporcjonalności.

3. Charakterystyka i ocena skutków prawnych przepisów projektu ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców

Projektowane propozycje zmian obowiązujących ustaw dotyczą szerokiego spektrum działalności gospodarczej. W swoim zamierzeniu mają one przynieść korzystny skutek nie tylko gospodarce, ale przede wszystkim przedsiębiorcom i obywatelom.

Projekt ten jest efektem połączenia prac nad trzema projektami roboczymi: tzw. ustawą dereglamentacyjną oraz tzw. ustawą derogacyjną, a także ustawą o kulturze oświadczeń.

W przedmiotowym projekcie uwzględniono wiele postulatów – zgłaszanych przez stowarzyszenia obywateli i organizacje gospodarcze w zakresie ułatwiania kontaktów z administracją publiczną, w tym w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej.

Jednym z celów projektu jest ograniczenie liczby reglamentacji działalności gospodarczej (koncesji, zezwoleń, rejestrów działalności regulowanej, licencji, zgód) przez eliminację lub zmianę obowiązującego reżimu na mniej restrykcyjny.

Projekt ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców został przygotowany po dokonaniu kompleksowego przeglądu obowiązujących przepisów, w szczególności w zakresie szeroko rozumianego prawa gospodarczego. W tym celu przeanalizowano ponad 200 ustaw. W wyniku tej analizy w projekcie zaproponowano nowelizację 92 ustaw.

3.1. Dereglamentacja i derogacja działalności gospodarczej

Zasadniczym celem projektowanej ustawy jest uchylenie albo zmiana obowiązujących przepisów w zakresie działalności gospodarczej podlegającej reglamentacji.

Ustawa ma na celu ograniczenie reglamentacji w zakresie podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej. Opracowanie projektu ustawy było poprzedzone analizą i wartościowaniem istniejących w systemie polskiego prawa instrumentów reglamentacyjnych.

Jak wynika z przeprowadzonej analizy jedną z najczęstszych wad przepisów określających warunki udzielenia zezwolenia jest ich nieprecyzyjny i niedookreślony charakter powodujący uznaniowość decyzji administracyjnej. W niektórych przypadkach taki uznaniowy i nieostry charakter przesłanek wydania zezwolenia jest konieczny z uwagi na potrzebę zapewnienia ochrony interesów (bezpieczeństwa) podmiotów korzystających z usług świadczonych w ramach reglamentowanej działalności.

Przepisy dające zbyt daleko idącą uznaniowość organom administracyjnym przy wydawaniu decyzji administracyjnych, brak jasnych i przejrzystych warunków, na podstawie których takie decyzje są wydawane, może niejednokrotnie prowadzić do sytuacji o charakterze korupcyjnym, kryminogennych czy też tworzenia się szarej strefy na płaszczyźnie obywatel/przedsiębiorca – urzędnik wydający decyzje.

Na krytykę zasługuje również sytuacja, w której w aktach wykonawczych regulowane były warunki podjęcia i wykonywania działalności gospodarczej. Ponadto często upoważnienia ustawowe nie zawierały wytycznych co do treści rozporządzenia.

Należy zauważyć, że uciążliwy charakter mają liczne warunki formalne i techniczne, które spełnić musi przedsiębiorca występujący o udzielenie zezwolenia. Na krytykę zasługuje zarówno nadmierna liczba takich wymagań (wiążąca się z koniecznością dołączenia do wniosku dużej liczby dokumentów i zaświadczeń), jak i sens dołączenia niektórych z nich.

Bardzo często główną barierą podejmowania i wykonywania działalności nie jest sam fakt reglamentacji konkretnej działalności gospodarczej, ale warunki, jakie trzeba spełnić, aby zrealizować wymogi przewidziane przepisami prawa.

Skutkiem zmian wprowadzonych ustawą będzie:

- ograniczenie biurokracji,
- zmniejszenie kosztów faktycznych działalności,
- redukcja liczby zezwoleń, rejestrów działalności regulowanej, licencji,

- ograniczenie sprawozdawczości,
- zmniejszenie obciążeń reglamentacji,
- wprowadzenie instytucji oświadczenia w miejsce obowiązku przedkładania zaświadczeń,
- uproszczenie procedur podejmowania działalności gospodarczej,
- usuwanie z systemu prawa polskiego przepisów niekorzystnych dla przedsiębiorców,
- poprawa przepisów prawa dotyczących przedsiębiorców,
- uzupełnienie ustaw potrzebnymi z punktu widzenia przedsiębiorców rozwiązaniami prawnymi,
- zwiększenie katalogu możliwości przekształcania form prowadzenia działalności gospodarczej.

3.2. Najważniejsze zmiany w zakresie deregulacji, deregulacji i derogacji wprowadzane w projekcie ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców.

Poniżej krótka charakterystyka wybranych najistotniejszych zmian wprowadzanych w projekcie przedmiotowej ustawy, poza wcześniej sygnalizowanymi zmianami dotyczącymi zmniejszenia obciążeń reglamentacyjnych.

Przekształcenia przedsiębiorców – osób fizycznych

Projekt ustawy przewiduje możliwość przekształcania przedsiębiorców będących osobami fizycznymi w jednoosobowe spółki kapitałowe.

Obniżenie kosztów sądowych w sprawach cywilnych

Projekt ustawy zakłada m.in. pomoc dla przedsiębiorców zarówno przy rozpoczynaniu przez nich działalności gospodarczej, jak również w trakcie jej prowadzenia, obniżając koszty sądowe wpisu z 1 000 zł do 500 zł oraz koszty związane z dokonaniem zmiany we wpisie z 400 zł na 250 zł.

4. Złagodzenie przepisów w zakresie odpowiedzialności przedsiębiorców.

Projekt ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców zmierza do zmiany niektórych przepisów w zakresie przewidywanego w nich zagrożenia sankcją karną.

Podejście, które prezentuje niniejszy projekt ustawy dostrzega czynnik społeczny w procesie penalizacji zachowań przedsiębiorcy, a także podejmuje próbę ograniczenia negatywnych skutków ubocznych dla osób powiązanych z przedsiębiorcą (jego pracowników, ich rodzin, kontrahentów), co znajduje szczególny wymiar w dobie panującego kryzysu gospodarczego.

5. Zmiana kultury zaświadczeń na kulturę składania oświadczeń

Projekt ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców wprowadza prawo składania oświadczeń w miejsce obecnego obowiązku przedstawiania zaświadczeń. Krajowe akty prawne nakładają na obywateli zbyt wiele obowiązków przedkładania w kontaktach z organami administracji publicznej zaświadczeń, w celu udowodnienia w toczącym się postępowaniu stanu faktycznego lub prawnego. Proponowane zmiany mają ograniczyć zbędne obowiązki administracyjne.

Instytucja oświadczenia ma również na celu zmianę dotychczasowej praktyki nakładającej na petentów ciężar udowodnienia stanu faktycznego i prawnego. Wprowadzenie oświadczeń

będzie wyrazem zaufania organów administracji do obywateli i przedsiębiorców, pozwoli na osiągnięcie tych samych skutków dowodowych, co w przypadku zaświadczeń, redukując jednocześnie czas obywateli konieczny na ich uzyskanie oraz czas urzędników/pracodawców niezbędny do ich wystawiania. Tym samym, skróci to procedury administracyjne. Organ będzie mógł szukać potwierdzenia informacji zawartych w oświadczeniu, ale jedynie fakultatywnie, w uzasadnionych przypadkach podejrzenia oświadczenia nieprawdy. Nie byłoby wskazane gdyby organ weryfikował każde oświadczenie składane przez przedsiębiorcę lub obywatela. Takie postępowanie mogłoby doprowadzić do wydłużenia procedur administracyjnych i byłoby sprzeczne z głównymi założeniami wprowadzenia kultury oświadczeń.

W konstruowaniu przedmiotowych przepisów kierowano się zasadą, aby organ jak najwięcej informacji pozyskiwał od innych organów administracji, w tym w szczególności drogą elektroniczną. W niedługim czasie najważniejsze rejestry, tj. rejestr przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym i ewidencja działalności gospodarczej (Centralna Ewidencja i Informacja o Działalności Gospodarczej) będą ogólnodostępne w Internecie. Dostęp do Ksiąg Wieczystych (wg numeru KW) jest już możliwy elektronicznie.

Jednocześnie obowiązujący już przepis art. 220 § 1 pkt 2a Kpa stanowi, że organ administracji publicznej nie może żądać zaświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego, jeżeli są one możliwe do ustalenia przez organ na podstawie posiadanych przez niego ewidencji, rejestrów lub innych danych. Na tej podstawie wyeliminowano część funkcjonujących w systemie prawnym zaświadczeń (np. zaświadczeń o niekaralności) upraszczając procedury administracyjne.

Zgodnie z tendencjami europejskimi i wytycznymi instytucji Unii Europejskiej proces elektroniczacji kolejnych procedur i rejestrów będzie postępował. Państwa członkowskie UE dążą do upraszczania procedur i skracania czasu trwania procedur administracyjnych związanych z podejmowaniem i wykonywaniem działalności gospodarczej.

W wielu przypadkach pozostawiono obywatelowi i przedsiębiorcy wybór. Będą mogli złożyć oświadczenie albo dostarczyć zaświadczenie. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. W sytuacji, gdy składający nie będzie miał pewności co do stanu faktycznego lub prawnego nie należy pozbawić go prawa przedstawienia zaświadczenia. Jednocześnie warto podkreślić, że przepisy zaproponowane w projekcie ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych nie pozbawiają organów administracji prawa wydawania odpowiednich zaświadczeń.

Główne zmiany w zakresie kultury oświadczeń w projekcie ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców:

1. Dokonano zmiany brzmienia art. 220 Kodeksu postępowania administracyjnego w celu dostosowania do systemu składania oświadczeń i zaświadczeń wprowadzonych projektem ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców.
2. Dokonano uchylecia przepisów nakładających obowiązek przedkładania w kontaktach z organami administracji publicznej zaświadczeń o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej lub zaświadczeń (wypisów, odpisów) o wpisie do rejestru przedsiębiorców w KRS w sytuacji, gdy numer w odpowiednim rejestrze udało się przenieść do wniosku. W innych przypadkach ww. zaświadczenia zamieniono na oświadczenia. Rychła elektroniczacja obu rejestrów uczyni zaświadczenia w tym zakresie zbędne. Dodatkowo, ustawa o swobodzie działalności gospodarczej (art. 38 ust. 5) stanowi, że organy administracji publicznej nie mogą domagać się od przedsiębiorców okazywania, przekazywania lub załączania do wniosków zaświadczeń o wpisie do CEIDG. CEIDG – Centralna Ewidencja i Informacja o Działalności Gospodarczej zastąpi od 1 lipca 2011 r. ewidencję działalności prowadzoną w gminach.

3. Dokonano uchylecia przepisów nakładających obowiązek przedkładania w kontaktach z organami administracji publicznej zaświadczeń o nadaniu numeru NIP i REGON w sytuacji, gdy odpowiednie numery znalazły się we wniosku. W innych przypadkach zamieniono zaświadczenie na oświadczenie. Warto podkreślić, że z dniem 31 marca 2009 r. zniesiony został wymóg posługiwania się przez podmioty podlegające wpisowi do rejestru numerem REGON w kontaktach urzędowych i związanych z obrotem gospodarczym, zaświadczeniem o numerze REGON oraz podawania tego numeru w pieczęciach firmowych oraz drukach urzędowych.⁴
4. Dokonano zmiany zaświadczenia o niekaralności na oświadczenie, w tych przypadkach gdy posiadanie takiego zaświadczenia nie jest uzasadnione ze względu na nadrzędny interes publiczny. Dodatkowo, zrezygnowano całkowicie z zaświadczenia o niekaralności w sytuacjach, które były niezgodne z art. 220 Kpa. Organ nie może żądać zaświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego, jeżeli dane te są możliwe do ustalenia przez organ na podstawie posiadanych przez niego rejestrów. W przypadkach gdy przepisy wymagały złożenia zaświadczenia o niekaralności do Ministerstwa Sprawiedliwości, w ramach którego funkcjonuje Krajowy Rejestr Karny uchylono odpowiednie przepisy, dodając przepisy stanowiące że to Minister Sprawiedliwości zasięga z KRK informacji o osobie.
5. Dokonano zmiany oryginałów, urzędowo poświadczonych odpisów świadectw, dyplomów, aktów stanu cywilnego urodzenia, zgonu itp. na kopie dokumentów potwierdzających wykształcenie lub kopie odpisów aktu stanu cywilnego. Uproszczenie przepisów w tym zakresie pozwoli posługiwać się obywatelom kopiami dokumentów, których oryginalne wersje wydawane są w ograniczonej ilości, a uzyskanie każdego odpisu jest kosztowne i czasochłonne.
6. W przepisach nakładających na obywatela obowiązek przedkładania zaświadczeń o dochodach, niezaleganiu z płatnościami wobec urzędu skarbowego i składkami do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych umożliwiono składanie oświadczeń. W sytuacjach uzasadnionego podejrzenia oświadczenia nieprawdy organ będzie mógł uzyskać informacje od właściwego urzędu skarbowego lub ZUS.

Instytucja oświadczenia ma zmniejszyć biurokratyczne i finansowe koszty dopełniania procedur administracyjnych przez obywateli w tym prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce. Wprowadzenie prawa do składania oświadczeń pozwoli na osiągnięcie tych samych skutków dowodowych, co w przypadku zaświadczeń, redukując jednocześnie czas obywateli konieczny na ich uzyskanie oraz czas urzędników/pracodawców niezbędny do ich wystawiania.

6. Zmiany ustaw szczegółowych – wskazanie różnic między obecnym a proponowanym stanem prawnym

6.1. Złagodzenie przepisów w zakresie odpowiedzialności przedsiębiorców

1. Ustawa o Inspekcji Handlowej

Obecnie obowiązujący art. 38 ustawy o Inspekcji Handlowej przewiduje, obok grzywny, karę pozbawienia wolności do 2 lat za niewykonanie decyzji wydanych przez organy Inspekcji Handlowej. Decyzje te mogą polegać na wydaniu przez inspektorów zarządzeń w postaci:

⁴ Uchylenie ust. 3 w art. 43 ustawy o statystyce publicznej przez nowelizację ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (19.12.2008 r.)

ograniczenia wprowadzania do obrotu, wstrzymania wprowadzania do obrotu lub wycofania z obrotu produktów albo wstrzymania świadczenia usług bądź niezwłocznego usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości, a także wydania zarządzenia pokontrolnego. Kara pozbawienia wolności do 2 lat, stanowi zdaniem projektodawców, zbyt wysoką karę w stosunku do wagi poszczególnych czynów.

Proponowana zmiana art. 38 przewiduje wyłącznie karę grzywny w wysokości do 360 stawek dziennych.

2. Ustawa o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary

Propozycja zmiany art. 7 ww. ustawy dotyczy obniżenia maksymalnej wysokości kary możliwej do nałożenia na podmioty zbiorowe przez urealnienie jej wysokości, tak aby wysokość kary odpowiadała realiom gospodarczym.

Art. 7 ustawy w obecnym brzmieniu przewiduje możliwość orzekania wobec podmiotu zbiorowego kar pieniężnych w wysokości od 1 000 do 20 000 000 zł, przy czym orzeczona kara nie może przekroczyć 10 % przychodu osiągniętego w roku podatkowym, w którym popełniono czyn zabroniony, określonego na podstawie sprawozdania finansowego lub podsumowania zapisów w księgach podatkowych podmiotu zbiorowego stosownie do przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

Zgodnie z propozycją wobec podmiotu zbiorowego można będzie wymierzyć karę pieniężną w wysokości od 1 000 do 5 000 000 zł, jednak kara pieniężna nie będzie mogła być wyższa niż 3 % przychodu osiągniętego w roku obrotowym, w którym popełniono czyn zabroniony będący podstawą odpowiedzialności podmiotu zbiorowego.

Dzięki powyższemu rozwiązaniu kary pieniężne będą miały racjonalny charakter przez powiązanie ich wysokości z osiąganymi przez podmiot zbiorowy wynikami finansowymi.

Zmiana art. 9 ust. 1, polegająca na uchyleniu pkt 5, ma na celu uchylenie martwego w praktyce przepisu określającego zakaz prowadzenia działalności podstawowej lub ubocznej. Zakaz ten, orzeczony przez sąd, doprowadzi do zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej i upadłości przedsiębiorstw. Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 9 ust. 3 zakaz prowadzenia określonej działalności podstawowej lub ubocznej, nie może zostać orzeczony przez sąd, jeżeli jego orzeczenie mogłoby doprowadzić do upadłości albo likwidacji podmiotu zbiorowego lub zwolnień, o których mowa w art. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Zmiany brzmienia art. 9 ust. 2 i uchylenie ust. 3 są konsekwencją zmian w ust. 1.

Zmiana art. 40 ww. ustawy ma na celu umożliwienie stronom wnoszenia kasacji od wyroków w sprawach odpowiedzialności podmiotów zbiorowych. Zgodnie z obecną regulacją tylko Prokurator Generalny i Rzecznik Praw Obywatelskich mają prawo wniesienia kasacji.

W ocenie projektodawcy brak jest więc uzasadnionych przesłanek, aby odmawiać stronom takiego prawa w postępowaniu przeciwko podmiotom zbiorowym, które należą do wyjątkowo skomplikowanych, a wyroki w nich zapadające będą miały istotne skutki dla podmiotów, których będą dotyczyły.

6.2. Kultura oświadczeń

1. Ustawa z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze

Zgłoszenie o przystąpieniu do egzaminu wstępnego na aplikację adwokacką zawiera szereg dokumentów, w tym oryginał albo urzędowy odpis dyplomu albo poświadczoną notarialnie

kopię oryginału lub urzędowego odpisu dyplomu ukończenia wyższych studiów prawniczych w Rzeczypospolitej Polskiej i uzyskania tytułu magistra lub zagranicznych studiów prawniczych uznanych w Rzeczypospolitej Polskiej, albo zaświadczenie o zdaniu egzaminu magisterskiego (art. 75c). Projekt ustawy w miejsce powyższych dokumentów wprowadza obowiązek przełożenia kopii dokumentów potwierdzających ukończenie studiów wyższych. Nowe brzmienie przepisu umożliwi osiągnięcie celu (udokumentowanie wykształcenia) środkami mniej uciążliwymi dla zgłaszającego. W omawianym przepisie pozostawiono jedynie zaświadczenie o zdany egzaminie magisterskim i zaświadczenie, z którego wynika, iż kandydat zdał wszystkie egzaminy i odbył praktyki przewidziane w planie wyższych studiów prawniczych oraz ma wyznaczony termin egzaminu magisterskiego. W przypadku nieuzyskania przez zgłaszającego odpowiednich dokumentów potwierdzających wykształcenie do dnia upływu terminu składania zgłoszeń, powyższe zaświadczenia umożliwią mu złożenie zgłoszenia na czas. Zmiany analogiczne do tych w art. 75c wprowadzono w art. 78a ust. 4 (wniosek osób uprawnionych do przystąpienia do egzaminu adwokackiego bez odbycia aplikacji).

Zgodnie z obecnymi przepisami zgłoszenie na egzamin wstępny na aplikację adwokacką oraz przystąpienie do egzaminu adwokackiego bez odbycia praktyki wymaga dołączenia do składanych dokumentów zaświadczenia o niekaralności. Analiza obowiązujących regulacji prawnych (tj. ustawy – Prawo o adwokaturze, ustawy o radcach prawnych oraz ustawy – Prawo o notariacie) poparta doświadczeniami wynikającymi z przeprowadzonych dotychczas egzaminów prowadzi do wniosku, że na tak wczesnym etapie, jakim jest składanie zgłoszeń na egzaminy (zarówno wstępne na aplikację adwokacką, radcowską oraz notarialną, jak i na odpowiednie egzaminy zawodowe) nie ma potrzeby uzyskiwania informacji na temat karalności kandydatów. Tym samym w art. 75c w ust. 2 uchyla się pkt 5, a w art. 78a w ust. 4 uchyla się pkt 10.

2. Ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych

Zmiany w art. 33³ i art. 36² wprowadzono analogicznie do propozycji zawartych w ustawie z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze.

3. Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi

W art. 18 dot. prowadzenia sprzedaży napojów alkoholowych do spożycia w miejscu lub poza miejscem sprzedaży, projekt ustawy zamienia zaświadczenie potwierdzające dokonanie opłaty na dowód potwierdzający dokonanie opłaty. Przedsiębiorca, dokonując opłaty nie będzie już musiał uzyskiwać stosownego zaświadczenia, co ze względu na dokonywanie opłaty trzy razy do roku jest dla przedsiębiorcy uciążliwe. Znosi się również obowiązek dołączenia do wniosku o wydanie zezwoleń zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej lub odpisu z rejestru przedsiębiorców. Numery obu rejestrów są podawane we wniosku.

4. Ustawa z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników

Zmiana ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników ma na celu zlikwidowanie obowiązku przedkładania przez rolnika lub domownika zaświadczenia właściwego naczelnika urzędu skarbowego dokumentującego kwotę należnego podatku dochodowego od przychodów z pozarolniczej działalności gospodarczej za poprzedni rok podatkowy.

W tym zakresie wprowadza się obowiązek przedkładania oświadczenia.

5. Ustawa z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie

Zmiany w art. 71d i art. 74a wprowadzono analogicznie do propozycji zawartych w ustawie z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze.

Dodatkowo, zgodnie z art. 220 § 1 pkt 2a Kpa organ administracji publicznej nie może żądać zaświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego, jeżeli są one możliwe do ustalenia

przez organ na podstawie posiadanych przez niego ewidencji rejestrów lub innych danych. Zgodnie z obecnym art. 13 ustawy, zaświadczenie o niekaralności należy złożyć do Ministra Sprawiedliwości, Krajowy Rejestr Karny prowadzi komórka organizacyjna wchodząca w skład Ministerstwa Sprawiedliwości. Dlatego też, w projekcie ustawy uchylono zaświadczenia i wprowadzono przepis, zgodnie z którym Minister Sprawiedliwości sam zasięga z KRK informacji o osobie zainteresowanej powołaniem na stanowisko notariusza.

6. Ustawa z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej

Pozwolenie na wznoszenie i wykorzystywanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich regulowane jest przepisami art. 27a ww. ustawy. Projekt ustawy wprowadził obowiązek dołączania oświadczenia o wpisie do rejestrów przedsiębiorców w KRS zamiast odpisów z tego rejestru. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

7. Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty

Zgodnie z ustawą gmina, realizując zadanie dotyczące pomocy materialnej dla uczniów w formie stypendium szkolnego, zobligowana jest do kompletowania dokumentów (w formie zaświadczeń) przedkładanych przez wnioskodawców dotyczących dochodów rodziny. Zgodnie z art. 90n ww. ustawy, do wniosku o przyznanie świadczenia pomocy materialnej o charakterze socjalnym (stypendium szkolne, zasiłek szkolny) należy dołączyć zaświadczenie o wysokości dochodów, a w przypadku ubiegania się o stypendium szkolne dla ucznia, którego rodzina korzysta ze świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej, zamiast zaświadczenia o wysokości dochodów przedkłada się zaświadczenie o korzystaniu ze świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej. W projekcie ustawy proponuje się, aby wnioskodawca mógł obok zaświadczenia złożyć oświadczenie o korzystaniu ze świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej według własnego wyboru. Oświadczenie składane jest pod rygorem odpowiedzialności karnej.

8. Ustawa z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze

Ustawa reguluje wydawanie koncesji w zakresie poszukiwania lub rozpoznawania złóż kopalin, wydobywania kopalin ze złóż, bezzbiornikowego magazynowania substancji oraz składowania odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych. W celu uzyskania koncesji przedsiębiorca składa wniosek, który należy uzupełnić dowodami istnienia danych objętych wnioskiem, w szczególności przez dołączenie załączników graficznych sporządzonych zgodnie z wymaganiami dotyczącymi map górniczych. W projekcie ustawy z obowiązku potwierdzania danych wyłączono określenie numeru w rejestrze przedsiębiorców lub ewidencji działalności gospodarczej. Tym samym zrezygnowano z obowiązku przedstawiania przez przedsiębiorcę zaświadczeń w tym zakresie.

9. Ustawa z dnia 5 lipca 1996 r. o zawodach pielęgniarstwa i położnej

Prowadzenie indywidualnej praktyki pielęgniarstwa, położniczej, indywidualnej specjalistycznej praktyki pielęgniarstwa, położniczej albo grupowej praktyki pielęgniarstwa, położniczej jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Pielęgniarka, położna może wykonywać indywidualną praktykę pielęgniarstwa, położniczą po uzyskaniu wpisu do rejestru indywidualnych praktyk albo rejestru indywidualnych specjalistycznych praktyk prowadzonych przez okręgową radę pielęgniarstwa i położniczych. W celu uzyskania wpisu do rejestru pielęgniarstwa składa wniosek, do którego załącza szereg dokumentów. W projekcie ustawy zrezygnowano z obowiązku dołączania zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (art. 25 ust. 5a), pozostawiając obowiązek określenia we wniosku numeru w tej ewidencji. Podobnie w przypadku prowadzenia

grupowej praktyki w formie spółki cywilnej lub partnerskiej, zrezygnowano z obowiązku dołączania zaświadczenia z ewidencji działalności gospodarczej albo odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego (art. 25a ust. 5) pozostawiając obowiązek wskazania we wniosku numeru w rejestrze albo ewidencji.

10. Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Ustawa w art. 8 reguluje procedury wydawania zezwoleń w zakresie świadczenia usług w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych, ochrony przed bezdomnymi zwierzętami, prowadzenia schronisk dla bezdomnych zwierząt, a także grzebowisk i spalarni zwłok zwierzęcych i ich części. Obecnie do wniosku dołącza się zaświadczenie o braku zaległości podatkowych i zaległości w płaceniu składek na ubezpieczenie zdrowotne lub społeczne. Projekt ustawy zamienia obowiązek przedłożenia zaświadczenia na oświadczenie. Zgodnie z projektem oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

11. Ustawa z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty

Prowadzenie praktyki lekarskiej jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Podobnie jak w przypadku pielęgniarek i położnych lekarz może wykonywać indywidualną praktykę lekarską, indywidualną specjalistyczną praktykę lekarską po uzyskaniu wpisu do rejestru prowadzonego przez okręgową radę lekarską. W celu uzyskania wpisu do rejestru lekarz składa wniosek, do którego dołącza szereg dokumentów. W projekcie ustawy zrezygnowano z obowiązku dołączania zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (art. 50 ust. 9), pozostawiając obowiązek wskazania we wniosku numeru tej ewidencji. Podobnie w przypadku prowadzenia grupowej praktyki w formie spółki cywilnej lub partnerskiej zrezygnowano z obowiązku dołączania zaświadczenia z ewidencji działalności gospodarczej albo odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego (art. 50a ust. 5), pozostawiając obowiązek podawania we wniosku odpowiedniego numeru w rejestrze albo ewidencji we wniosku.

12. Ustawa z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne

Zgodnie z obowiązującą ustawą, Skarb Państwa może udzielić poręczeń i gwarancji. Warunkiem udzielenia poręczenia i gwarancji jest złożenie wniosku o udzielenie poręczenia lub gwarancji, zawierającego dane umożliwiające dokonanie analizy. Do tego wniosku dołącza się dokumenty potwierdzające dane zawarte we wniosku, w tym zaświadczenia właściwych organów dotyczące wykonywania obowiązków publicznoprawnych podmiotów, których zobowiązania mają być objęte poręczeniem lub gwarancją. Warunek dołączania ww. zaświadczeń wiąże się z koniecznością występowania o wydawanie takich zaświadczeń do poszczególnych organów, co może znacząco wydłużyć procedurę udzielania poręczeń, i gwarancji przez Skarb Państwa. Jest to o tyle ważne, że w przypadku gwarancji i poręczeń okres do ich uzyskania wydaje się być szczególnie istotny dla powodzenia przedsięwzięcia.

Proponuje się wprowadzenie możliwości złożenia, według wyboru podmiotu, albo zaświadczenia albo oświadczenia potwierdzającego wykonywanie obowiązków publicznoprawnych podmiotów, których zobowiązania mają być objęte poręczeniem lub gwarancją. Oświadczenie jest składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

13. Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym

Art. 75a określa procedury uzyskiwania zezwolenia na produkcję tablic rejestracyjnych. Do wniosku o zezwolenie zgodnie z obowiązującymi przepisami przedsiębiorca załącza zaświadczenie o niekaralności, kopie zaświadczeń o nadaniu nr REGON i NIP. Projekt ustawy nadaje nowe brzmienie art. 75a (zmiana zezwolenia na wpis do rejestru działalności regulowanej) dodaje art. 75ab, w którym nr NIP i REGON oraz oświadczenie o niekaralności wpisano do wniosku. Tym samym zrezygnowano z zaświadczeń, a przedsiębiorca nie będzie musiał dostarczać dodatkowych dokumentów.

14. Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami

Art. 116 reguluje wszczęcie postępowania wywłaszczeniowego. Do wniosku o wywłaszczenie dołącza się pełny odpis z księgi wieczystej. Projekt ustawy znosi obowiązek dołączenia odpisu. Dopuszcza się złożenie oświadczenia o treści księgi wieczystej. Ze względu na elektroniczny publiczny dostęp do ksiąg wieczystych nie ma konieczności pozostawiania obowiązku dołączania odpisu. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

15. Ustawa z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia

Podjęcie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia wymaga uzyskania koncesji określającej zakres prowadzenia tych usług. Rodzaje dokumentów wymaganych przy złożeniu wniosku o udzielenie koncesji określa rozporządzenie MSWiA z dnia 27 maja 1998 r. w sprawie rodzajów dokumentów wymaganych przy składaniu wniosku o udzielenie koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia (Dz. U. Nr 69, poz. 457). Projekt uzupełnia przepisy ustawy o regulacje dotyczące zawartości wniosku i dokumentów do niego dołączanych. Dodatkowo we wniosku będzie podawany numer identyfikacji podatkowej NIP. Zachowany zostaje wymóg dołączania kopii dokumentu stwierdzającego posiadanie licencji, ale bez dotychczasowej konieczności urzędowego jej poświadczania. W rozporządzeniu MSWiA zostanie określony wzór wniosku o udzielenie i zmianę koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia.

16. Ustawa z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych

W art. 14 dotyczącym zezwolenia na utworzenie funduszu projekt ustawy znosi obowiązek przedkładania odpisu z rejestru przedsiębiorców wprowadzając możliwość złożenia oświadczenia o wpisie do tego rejestru. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Analogiczną zmianę wprowadzono w art. 16 i 25 ww. ustawy.

17. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji

W ustawie o komornikach sądowych i egzekucji proponuje się zrezygnować z wymogu przedkładania wraz z wnioskiem o powołanie na stanowisko komornika (art. 12) zaświadczenia o niekaralności.

18. Ustawa z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych

Art. 39 dotyczy procedury udzielania zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej. Projekt ustawy znosi obowiązek przedkładania odpisu z właściwego rejestru, wprowadzając możliwość złożenia oświadczenia o wpisie do tego rejestru. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

19. Ustawa z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych

Podjęcie działalności gospodarczej w zakresie produkcji, składowania, konfekcjonowania i obrotu artykułami rolno-spożywczymi podlega zgłoszeniu wojewódzkiemu inspektorowi jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych. W projekcie ustawy rezygnuje się z dołączania do zgłoszenia aktualnego odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego albo zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (art. 12 ust. 3a), wprowadzając wymóg podawania w ww. zgłoszeniu numeru w rejestrze przedsiębiorców albo w ewidencji działalności gospodarczej.

20. Ustawa z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej

Ustawa w art. 41e reguluje kwestie wydawania świadectw doradcy, tj. osoby nadzorującej przewóz materiałów niebezpiecznych. Do wniosku o wydanie przedmiotowego świadectwa wnioskodawca dołącza zaświadczenie o niekaralności. Projekt ustawy rezygnuje z obowiązku przedkładania tego zaświadczenia wprowadza w zamian obowiązek składania oświadczenia o niekaralności. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

21. Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach

Kwalifikacje w zakresie gospodarowania odpadami potwierdza się świadectwem wydawanym przez marszałka województwa, po złożeniu przez zainteresowanego egzaminu w zakresie gospodarowania odpadami, z wynikiem pozytywnym. Egzamin przeprowadza się na wniosek zainteresowanego. Projekt ustawy zamienia wymóg dołączania do wniosku odpisu dyplomu lub świadectwa potwierdzającego posiadane wykształcenie na obowiązek przedłożenia kopii dokumentu potwierdzającego posiadane wykształcenie.

22. Ustawa z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Art. 7 dotyczy rejestracji przedsiębiorcy jako „organizacji odzysku”. Projekt ustawy zmienia wymóg przedłożenia wypisu z rejestru sądowego na obowiązek przedłożenia oświadczenia o wpisie do rejestru sądowego. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

23. Ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o leśnym materiale rozmnożeniowym

Obrót leśnym materiałem rozmnożeniowym może być dokonywany wyłącznie przez dostawców zarejestrowanych w rejestrze dostawców prowadzonym przez ministra właściwego do spraw środowiska. Rejestracji dokonuje minister na wniosek zainteresowanego dostawcy. W projekcie znosi się obowiązek przedkładania wraz z wnioskiem o rejestrację w rejestrze dostawców leśnego materiału rozmnożeniowego pełnego odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego. Pozostałe zmiany mają charakter dostosowujący do tej zmiany.

24. Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o dodatkach mieszkaniowych

Zgodnie z art. 7 ust. 2 właściciel domu jednorodzinnego ubiegający się o przyznanie dodatku mieszkaniowego powinien złożyć zaświadczenie organu właściwego w sprawie wydania pozwolenia na budowę, potwierdzające powierzchnię użytkową, w tym łączną powierzchnię pokoi i kuchni, oraz wyposażenie techniczne domu. Wydanie takiego zaświadczenia przez organ administracji architektoniczno-budowlanej następuje na podstawie inwentaryzacji budowlanej obiektu. Generuje to dodatkowe koszty dla osób ubiegających się o dodatek mieszkaniowy.

Proponuje się, aby obok zaświadczenia organu właściwego w sprawach pozwolenia na budowę wprowadzić możliwość złożenia oświadczenia właściciela domu jednorodzinnego. Należy podkreślić, że zgodnie z art. 7 ust. 3 właściwy organ (wójt, burmistrz lub prezydent miasta) przed wydaniem decyzji w sprawie przyznania dodatku mieszkaniowego może przeprowadzić

wywiad środowiskowy i w razie potrzeby zweryfikować dane. Zmiana w art. 9 jest zmianą dostosowującą.

25. Ustawa z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Ustawa reguluje zasady koncesjonowania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. W projekcie ustawy rezygnuje się z dołączania do wniosku o uzyskanie koncesji odpisu z rejestru przedsiębiorców albo z ewidencji działalności gospodarczej (art. 12 ust. 2) pozostawiając wymóg podania we wniosku numeru w rejestrze albo ewidencji. Dodatkowo zamieniono zaświadczenie o braku wpisu w rejestrze dłużników na odpowiednie oświadczenie. Oświadczenie składa się po rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Wzór wniosku zostanie określony w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

26. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym

Do wniosku o uzyskanie licencji na wykonywanie transportu drogowego taksówką przedsiębiorca, zgodnie z obowiązującymi przepisami (art. 8) musi dołączyć: odpis z rejestru przedsiębiorców albo z ewidencji działalności gospodarczej, kserokopię zaświadczenia o nadaniu numeru identyfikacji statystycznej (REGON) i kserokopię zaświadczenia o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej (NIP). W projekcie ustawy proponuje się zrezygnować z dołączania tych dokumentów jednocześnie wprowadzając obowiązek podawania NIP we wniosku.

27. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne

W ramach uzyskiwania zezwolenia na prowadzenie hurtowni farmaceutycznej do wniosku (art. 75 ust. 2) należy dołączyć uwierzytelnione odpisy dokumentów stwierdzających uprawnienia osoby wykwalifikowanej odpowiedzialnej za prowadzenie hurtowni. Projekt ustawy zmienia ten wymóg na oświadczenie o posiadaniu uprawnień przez osobę wykwalifikowaną odpowiedzialną za prowadzenie hurtowni albo potwierdzone za zgodność z oryginałem kopie dokumentów stwierdzających uprawnienia tej osoby.

W projekcie ustawy rezygnuje się również z dołączania do wniosku wyciągu z rejestru, jednocześnie wprowadzając do wniosku wymóg podawania numeru właściwego rejestru.

28. Ustawa z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym

Ustawa reguluje udzielanie akredytacji i dokonywanie wpisu do rejestru kwalifikowanych podmiotów świadczących usługi certyfikacyjne. Podmiot świadczący usługi certyfikacyjne lub zamierzający podjąć taką działalność może wystąpić o wpis do rejestru kwalifikowanych podmiotów świadczących usługi certyfikacyjne. W tym celu składa wniosek, który zawiera szereg danych. W projekcie ustawy obowiązek przedkładania wpisu z rejestru przedsiębiorców albo zaświadczenia o wpisie w ewidencji działalności gospodarczej zastąpiono obowiązkiem podawania we wniosku numeru w rejestrze albo ewidencji (art. 24 ust. 2). Wypis z rejestru dłużników niewypłacalnych zastąpiono oświadczeniem o braku wpisu w rejestrze dłużników niewypłacalnych. Oświadczenia te składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

29. Ustawa z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego

Ustawa określa wymóg posiadania pozwolenia na nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego. Do wniosku o wydanie pozwolenia (art. 14) dołączyć należy określone dokumenty i zaświadczenia (np. zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego o niekaralności).

W projekcie ustawy rezygnuje się z dołączania dokumentów stwierdzających uprawnienie do wykonywania działalności gospodarczej zastępując ten wymóg podaniem we wniosku numeru z odpowiedniego rejestru albo ewidencji. Projekt wprowadza również dla przedsiębiorców możliwość wyboru dołączania zaświadczeń albo oświadczeń o niekaralności oraz odpisu albo oświadczenia o braku wpisu w rejestrze dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego (art. 14 ust. 2 i art. 19a). Oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

30. Ustawa z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze

W ustawie uregulowano kwestię rejestracji lotniczych urządzeń naziemnych używanych na potrzeby lotnictwa cywilnego. Rejestr urządzeń naziemnych prowadzi prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego. Wpisanie urządzenia naziemnego do rejestru następuje na wniosek zakładającego urządzenie naziemne. W tym celu składa się wniosek, do którego dołącza się szereg dokumentów w tym odpis zezwolenia właściwego organu administracji telekomunikacyjnej na zakładanie i używanie urządzenia radiokomunikacyjnego, jeżeli takie zezwolenie jest wymagane. Projekt ustawy zamienia ww. odpis na oświadczenie wnioskodawcy o posiadaniu zezwolenia na zakładanie i używanie urządzenia radiokomunikacyjnego (art. 88 ust. 5). Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Wykonywanie przewozów lotniczych do lub z Rzeczypospolitej Polskiej przez obcego przewoźnika odbywa się tylko w zakresie i na warunkach określonych w zezwoleniu przez Prezesa Urzędu, przy uwzględnieniu postanowień umów i przepisów międzynarodowych. Zezwolenie wydaje się na wniosek obcego przewoźnika lotniczego. Do zezwolenia na prowadzenie sprzedaży przewozów lotniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przewoźnik jest obecnie zobowiązany dołączając odpis z rejestru sądowego oddziału przedsiębiorstwa przewoźnika na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zaświadczenie o nadaniu oddziałowi numeru identyfikacji podatkowej NIP, zaświadczenie o nadaniu oddziałowi numeru identyfikacji w systemie REGON (art. 196 ust. 3). Wszystkie te dokumenty w projekcie ustawy zamieniono na obowiązek składania oświadczeń. Oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

31. Ustawa z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych

Działalność gospodarcza w zakresie prowadzenia kursów dokształcających (przewóz towarów niebezpiecznych) jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzących kursy dokształcające. Wniosek o wpis do ww. rejestru zawiera numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy. W projekcie ustawy zrezygnowano z potwierdzania tego numeru przez zaświadczenie o nadaniu NIP, uchylając odpowiedni przepis (art. 13 ust. 3 pkt 2). Zrezygnowano również z obowiązku posiadania przez przedsiębiorcę siedziby lub miejsca zamieszkania na terytorium RP.

32. Ustawa z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze

W art. 22 przy składaniu wniosku o ogłoszenie upadłości projekt ustawy umożliwia złożenie oświadczenia o wpisie dłużnika we właściwym rejestrze. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

33. Ustawa z dnia 14 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym

Art. 48 dotyczy podmiotów uprawnionych do udziału w kampanii referendalnej w programach radiowych i telewizyjnych. Pomioty zawiadamiają Państwową Komisję Wyborczą o zamiarze skorzystania z uprawnienia i w tym celu w przypadku stowarzyszenia lub innej organizacji społecznej oraz fundacji należy przedstawić uwierzytelniony statut i wyciąg z Krajowego Rejestru Sądowego o wpisaniu stowarzyszenia, organizacji lub fundacji do rejestru. Projekt ustawy rezygnuje z wyciągu, zamieniając ten obowiązek na obowiązek złożenia oświadczenia o wpisie do KRS.

34. Ustawa z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym

Ustawa określa wymóg posiadania licencji na wykonywanie działalności gospodarczej polegającej na wykonywaniu przewozów kolejowych osób lub rzeczy albo na świadczeniu usług trakcyjnych. Do wniosku o udzielenie licencji (art. 48) dołączyć należy określone dokumenty, przy czym w projekcie ustawy :

- rezygnuje się z dołączania odpisów z rejestru przedsiębiorców albo zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, pozostawiając wymóg podania we wniosku numeru z odpowiedniego rejestru albo ewidencji,
- rezygnuje się z dołączania do wniosku kopii decyzji o nadaniu numeru NIP, pozostawiając wymóg podania we wniosku numeru NIP,
- rezygnuje się z obowiązku dołączania kopii zaświadczenia o numerze REGON,
- umożliwia się przedsiębiorcy złożenie oświadczenia o niekaralności (możliwość złożenia zaświadczenia pozostaje).

Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

35. Ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej

Ustawa reguluje kwestie wydawania zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej dla krajowego zakładu ubezpieczeń. W celu uzyskania zezwolenia założyciele zakładu ubezpieczeń składają wniosek do organu nadzoru, do którego dołączają odpowiednie dokumenty (art. 92 ust. 3). Wśród dokumentów ustawa wskazuje odpis z Krajowego Rejestru Sądowego, który w przedmiotowym projekcie ustawy zamieniono na oświadczenie o wpisie do KRS. Odpis ze stosownego rejestru wystawiony poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, wydany nie później niż 3 miesiące przed złożeniem, pozostawiono ze względu na utrudniony dostęp polskich organów do rejestrów zagranicznych. Poświadczenie odpowiedniego wykształcenia i doświadczenia zawodowego dla osób przewidzianych na członków zarządu i rady nadzorczej oraz osoby proponowanej na stanowisko aktuariusza, zgodnie z projektem ustawy wystarczy dostarczyć w formie kopi świadectw pracy oraz dokumentów potwierdzających wykształcenie. Obecna ustawa wymaga dokumentów oryginalnych i odpisów dyplomów. Wśród dokumentów dołączanych do wniosku w ustawie znajduje się zaświadczenie o niekaralności, które w projekcie ustawy zamieniono na oświadczenie o niekaralności. Wskazane powyżej oświadczenia składane są pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Analogiczne zmiany w przepisach dotyczące wykształcenia, doświadczenia zawodowego i niekaralności wprowadzono w art. 107 ust. 3 pkt 13 – 15, dotyczącym wydawania zezwoleń zagranicznym zakładom ubezpieczeń na prowadzenie działalności ubezpieczeniowej w Polsce poprzez oddział główny na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

36. Ustawa z dnia 12 czerwca 2003 r. – Prawo pocztowe

Ustawa określa wymóg posiadania zezwolenia na wykonywanie działalności pocztowej w zakresie przyjmowania, przemieszczania i doręczania w obrocie krajowym i zagranicznym

określonego rodzaju przesyłek wskazanych w art. 6 tej ustawy. Do wniosku o udzielenie zezwolenia należy dołączyć określone dokumenty, przy czym:

- rezygnuje się z dołączania aktualnego odpisu z rejestru przedsiębiorców albo z innego właściwego rejestru lub z ewidencji działalności gospodarczej, pozostawiając wymóg podania we wniosku numeru z odpowiedniego rejestru,
- rezygnuje się z dołączania aktualnego odpisu zaświadczenia o nadaniu numeru NIP, pozostawiając wymóg podania tego numeru we wniosku.

37. Ustawa z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej

Zgodnie z art. 10 ust. 7 ustawy osoby pobierające rentę socjalną zobowiązane są przedstawiać zaświadczenia określające kwotę dochodów.

Proponuje się, aby osoba pobierająca rentę obok zaświadczenia mogła, według swojego wyboru, przedstawić oświadczenie o wysokości przychodu. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej.

38. Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o służbie zastępczej

Zgodnie z art. 21 ust. 7 ustawy w celu odroczenia odbycia wojskowej służby zastępczej istnieje obowiązek przedłożenia zaświadczenia o ukończeniu poprzedniego albo rozpoczęciu nowego roku nauki.

Projekt przewiduje, aby obok zaświadczenia osoba mogła, według swojego wyboru, przedstawić oświadczenie o ukończeniu poprzedniego albo rozpoczęciu nowego roku nauki. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej. Na żądanie marszałka województwa osoba okazuje posiadane dokumenty potwierdzające dane zawarte w oświadczeniu (odpowiednio indeks z wpisem, świadectwo i legitymację szkolną).

39. Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych

Wynikający z art. 23 ust. 4 obowiązek dołączenia do wniosku o przyznanie świadczeń rodzinnych zaświadczenia o dochodzie, zaświadczenia o uczęszczaniu osoby uprawnionej do szkoły lub szkoły wyższej, zaświadczenia o braku propozycji zatrudnienia, zaświadczenia pracodawcy o terminie urlopu wychowawczego i okresie, na jaki został udzielony, oraz o okresach zatrudnienia – zmodyfikowano, wprowadzając możliwość złożenia oświadczenia potwierdzającego ww. stany. Oświadczenie składane jest pod rygorem odpowiedzialności karnej. Projekt w dodawanym ust. 5a w art. 23 ustawy określa ponadto stany faktyczne, które mogą być potwierdzane zaświadczeniem albo oświadczeniem w postępowaniu w sprawach o przyznanie świadczeń rodzinnych.

40. Ustawa z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin

W projekcie ustawy rezygnuje się z obowiązku przedstawiania odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego i zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (art. 43a ust. 4). Jednocześnie dodaje się wymóg podania we wniosku numeru w rejestrze albo ewidencji.

41. Ustawa z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt

W projekcie ustawy rezygnuje się z obowiązku przedstawiania zaświadczenia o wpisie do Krajowego Rejestru Sądowego i zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (art. 17 ust. 4).

42. Ustawa z dnia 19 grudnia 2003 r. o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku tytoniu oraz rynku suszu paszowego

Ustawa w art. 22 określa warunki zatwierdzenia ośrodka certyfikacji w zakresie certyfikowania chmielu. Aktualnie do wniosku dołącza się zaświadczenie komendanta powiatowego

(miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej, państwowego powiatowego inspektora sanitarnego i wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska stwierdzające, że obiekty spełniają wymagania określone w przepisach o ochronie przeciwpożarowej, sanitarnych i o ochronie środowiska. Projekt ustawy zmienia zaświadczenie na oświadczenie wnioskodawcy. Ponieważ przedsiębiorca wnioskujący o nadanie mu statusu ośrodka certyfikującego musi wykonywać działalność gospodarczą w zakresie obrotu chmielem, przygotowania chmielu, wytwarzania produktów chmielowych obiekty w których prowadzi działalność spełniają już wymagania przeciwpożarowe i sanitarne. Tym samym nie ma konieczności powielania tych wymagań i wystarczy oświadczenie przedsiębiorcy w tym zakresie. Zgodnie z projektem oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

43. Ustawa z dnia 22 stycznia 2004 r. o organizacji rynku rybnego i pomocy finansowej w gospodarce rybnej

W projekcie ustawy rezygnuje się z obowiązku przedstawiania odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego i zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (art. 4 ust. 2). Jednocześnie dodaje się wymóg podania we wniosku numeru w rejestrze albo ewidencji. W art. 12 analogicznie rezygnuje się z dołączania odpisu z KRS na rzecz podawania we wniosku tego numeru.

44. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług

Ustawa o podatku od towarów i usług w art. 33a reguluje rozliczenie kwoty podatku należnego z tytułu importu towarów w ramach procedury uproszczonej. Preferencyjne zasady mogą być stosowane pod warunkiem przedstawienia przez podatnika zaświadczenia o braku zaległości we wpłatach należnych składek na ubezpieczenia społeczne oraz podatków stanowiących dochód budżetu państwa oraz potwierdzenia zarejestrowania jako podatnika VAT czynnego. Proponuje się, aby do skorzystania z tych preferencji można było przedstawić zaświadczenie albo oświadczenie o braku zaległości we wpłatach należnych składek na ubezpieczenie społeczne oraz we wpłatach podatków stanowiących dochód budżetu państwa, jak również oświadczenia o zarejestrowaniu podatnika jako podatnika VAT czynnego.

Możliwość przedstawienia oświadczeń, a nie zaświadczeń powinna ułatwić i przyspieszyć procedurę rozliczenia kwoty podatku należnego z tytułu importu towarów. Oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

45. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o Agencji Rynku Rolnego i organizacji niektórych rynków rolnych

W ustawie znosi się obowiązek (uchylenie ust. 5a w art. 22) dołączania do wniosku o wpis do centralnego rejestru przedsiębiorców uczestniczących w mechanizmach administrowanych przez Agencję Rynku Rolnego, w tym dotyczących Wspólnej Polityki Rolnej, zaświadczeń dotyczących nadania numeru NIP, REGON, wpisu do ewidencji działalności gospodarczej lub odpisu z KRS oraz zaświadczenia wystawionego przez bank o posiadaniu przez przedsiębiorcę rachunku bankowego. Numer rejestracji przedsiębiorcy, numer producenta rolnego oraz numer rachunku bankowego będzie podawany we wniosku o wpis do ww. centralnego rejestru (zmiana ust. 5 w art. 22).

46. Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej

Ustawa określa wymóg uzyskania zezwolenia wojewody na prowadzenie domu pomocy społecznej. Do wniosku o wydanie zezwolenia należy dołączyć dokumenty wskazane w art. 57 ustawy oraz w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 57 ust. 8. Projekt reguluje kwestie zawartości wniosku oraz dokumentów dołączanych do wniosku w samej ustawie. Wprowadzono

alternatywę, aby zamiast zaświadczenia o niezaleganiu z płatnościami wobec urzędu skarbowego i składkami do ZUS podmiot mógł złożyć oświadczenie potwierdzające powyższe stany.

Znosi się obowiązek dołączania zaświadczenia o nadaniu numerów NIP, REGON, poświadczonych odpisu z rejestru przedsiębiorców albo z ewidencji działalności gospodarczej. Numery te będą podawane we wniosku o wydanie zezwolenia.

Zmiana art. 57a ma charakter dostosowujący.

Ustawa określa wymóg uzyskania zezwolenia wojewody na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia placówki zapewniającej całodobową opiekę osobom niepełnosprawnym, przewlekle chorym lub osobom w podeszłym wieku. W projekcie wprowadzono alternatywę aby zamiast dołączania do wniosku o wydanie zezwolenia zaświadczenia o niezaleganiu z płatnościami wobec urzędu skarbowego i składkami do ZUS oraz zaświadczenia z Krajowego Rejestru Karnego o niekaralności osoby, która będzie kierowała placówką (art. 67) wnioskodawca miał prawo złożenia oświadczenia. Oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej.

Ustawa określa wymóg uzyskania zezwolenia wojewody na prowadzenie całodobowej placówki opiekuńczo-wychowawczej. Wynikający z art. 80a obowiązek dołączania do wniosku o wydanie zezwolenia zaświadczenia o niezaleganiu z płatnościami wobec urzędu skarbowego i składkami do ZUS oraz zaświadczenia z Krajowego Rejestru Karnego o niekaralności za przestępstwo umyślne osoby, która będzie kierowała placówką – modyfikuje się przez wprowadzenie możliwości złożenia oświadczenia, alternatywnie według wyboru wnioskodawcy.

Ustawa określa postępowanie w sprawie świadczeń z pomocy społecznej. W celu ustalenia sytuacji osobistej, rodzinnej, dochodowej i majątkowej osób i rodzin, przeprowadza się rodzinny wywiad środowiskowy. Sposób przeprowadzania tego wywiadu oraz dokumenty niezbędne do ustalenia ww. sytuacji określa rozporządzenie wydane na podstawie art. 107 ust. 6.

Projekt zmienia delegację do wydania ww. rozporządzenia, które nie będzie określało ww. dokumentów. Będzie je określała ustawa (dodany ust. 5a w art. 107), przy czym wprowadza się alternatywnie możliwość złożenia oświadczenia albo zaświadczenia w sprawach:

- wysokości wynagrodzenia,
- okresów zatrudnienia,
- powierzchni gospodarstwa rolnego,
- kontynuowania nauki w szkole,
- opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników,
- zadeklarowanej w ZUS podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą,
- wysokości dochodu z pozarolniczej działalności gospodarczej.

47. Ustawa z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne

W art. 26 dodano ust. 7, który zastrzega, że w przypadku gdy składającym wniosek o utworzenie, zmianę powierzchni lub zniesienie wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego jest osoba prowadząca działalność gospodarczą, we wniosku podaje ona dodatkowo numer w rejestrze przedsiębiorców albo w ewidencji działalności gospodarczej. Co istotne, nie będzie wymagane potwierdzanie tych danych dokumentami. Proponowane rozwiązanie jest korzystne dla podmiotów, których dotyczą sprawy celne, gdyż przyczyni się do usprawnienia załatwiania tych spraw. Zmiany w art. 28 mają na celu uregulowanie na poziomie ustawy sposobu powiadamiania organu celnego o rozpoczęciu lub zakończeniu działalności w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym. W obowiązujących przepisach materia ta jest regulowana rozporządzeniem wydawanym przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych (rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 16 czerwca 2004 r. w sprawie powiadamiania organu celnego o rozpoczęciu lub zakończeniu działalności w wolnym obszarze

celnym lub składzie wolnołowym oraz ewidencji prowadzonych w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnołowym). Uregulowanie tych zagadnień – w tym m.in. zakresu, co powinno zawierać powiadomienie – w ustawie a nie rozporządzeniu zwiększy pewność prawa dla podatnika w tym istotnym obszarze działalności. Ponadto proponowany przepis art. 28a eliminuje istniejący na podstawie obecnych przepisów obowiązek dołączania do powiadomienia:

- dokumentu potwierdzającego prowadzenie przez wnioskodawcę działalności gospodarczej;
- zaświadczenia o nadaniu wnioskodawcy numeru identyfikacyjnego REGON;
- zaświadczenia o nadaniu numeru NIP,
- decyzji o nadaniu wnioskodawcy numeru identyfikacji podatkowej.

Dane rejestracyjne przedsiębiorcy są dostępne w bazie EORI (na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 312/2009 z dnia 16 kwietnia 2009 r., a podmiot jest identyfikowany na podstawie numeru EORI.

Zmiany te powinny zmniejszyć obciążenia administracyjne ponoszone przez prowadzących działalność gospodarczą oraz powinny usprawnić proces rozpoczynania działalności w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnołowym.

48. Ustawa z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie koleją towarów niebezpiecznych

Świadczenia doradców do spraw bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych koleją wydaje się po złożeniu wniosku, do którego dołącza się szereg dokumentów w tym: zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego o niekaralności za przestępstwo popełnione umyślnie, wystawione nie wcześniej niż 6 miesięcy przed dniem złożenia wniosku, zaświadczenie o ukończeniu kursu początkowego, zaświadczenie o zdaniu egzaminu (art. 35 ustawy). W projekcie ustawy proponuje się zamienić te dokumenty na oświadczenia i wprowadzić przepis stanowiący, że oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Analogiczne zmiany przepisów proponuje się w art. 36 omawianej ustawy, który dotyczy przedłużenia ważności świadectwa doradcy.

W art. 45 uregulowano kwestie prowadzenia kursów początkowych i kursów doskonalących przez przedsiębiorcę. W projekcie ustawy zmieniono zasadniczo brzmienie przepisów art. 45. Zrezygnowano z zaświadczenia o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej (NIP), a zaświadczenie o niezaleganiu w zakresie regulowania zobowiązań podatkowych, opłat i składek na ubezpieczenie społeczne zamieniono na oświadczenie, które przedstawia się na wezwanie organu.

49. Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych

W projekcie ustawy rezygnuje się z obowiązku przedstawiania zaświadczenia o wpisie do rejestru zakładów umieszczających na rynku produkty pochodzenia zwierzęcego, prowadzonego przez powiatowego lekarza weterynarii oraz aktualnego odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego albo zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (art. 4 ust. 5). Jednocześnie wprowadza się obowiązek podawania we wniosku numeru w rejestrze przedsiębiorców w KRS albo ewidencji działalności gospodarczej (art. 4 ust. 3). Dodatkowo w projekcie zamieniono zaświadczenie dotyczące prowadzenia rachunku bankowego na oświadczenie. Wnioskodawca nadal będzie mógł przedstawiać kopię umowy z bankiem lub zdecydować się na oświadczenie. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań.

50. Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy

Przed dokonaniem wpisu do rejestru na podstawie wniosku złożonego przez podmiot zamierzający prowadzić agencję zatrudnienia, marszałek województwa, na podstawie art. 18h, może wezwać podmiot od dostarczenia dokumentów potwierdzających dane zawarte we wniosku. Projekt ustawy zmienia brzmienie tego przepisu w sposób uniemożliwiający żądanie

od podmiotu zaświadczeń o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej lub wpisie do KRS i nadaniu numeru NIP. Organ może jednak wymagać od podmiotu oświadczenia o wpisie do ewidencji, KRS lub o numerze identyfikacji podatkowej (NIP). Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. W art. 55 dot. przyznawania stypendium dla bezrobotnych, którzy podjęli naukę, projekt ustawy wprowadza obowiązek składania oświadczenia stwierdzającego kontynuowanie nauki (zamiast zaświadczenia) jako podstawy do wypłaty stypendium.

51. Ustawa z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych

W art. 29 dot. wpisania funduszu inwestycyjnego do rejestru funduszy inwestycyjnych, w projekcie ustawy wprowadzono obowiązek dołączania do wniosku oświadczenia o wpisie do rejestru przedsiębiorców zamiast dotychczasowego odpisu. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

W art. 32 dot. zezwolenia na pośredniczenie w przyjmowaniu i przekazywaniu zleceń do wniosku, w projekcie ustawy wprowadzono oświadczenie o wpisie do właściwego rejestru zamiast dotychczasowego odpisu. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

W art. 192 dot. zezwolenia na zarządzanie sekurytyzowanymi wierzytelnościami do wniosku w projekcie ustawy wprowadzono oświadczenie o wpisie banku krajowego do właściwego rejestru zamiast dotychczasowego odpisu. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

52. Ustawa z dnia 21 marca 2005 r. o doświadczeniach na zwierzętach

Zgodnie z art. 13 ustawy, prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na hodowli zwierząt laboratoryjnych lub dostarczaniu zwierząt doświadczalnych wymaga uzyskania zezwolenia powiatowego lekarza weterynarii. Do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza się dokumenty potwierdzające kwalifikacje osób sprawujących opiekę nad utrzymywanymi zwierzętami oraz osób nadzorujących te osoby. Projekt wprowadza zmianę, zgodnie z którą dołączane będą poświadczone przez wnioskodawcę za zgodność z oryginałami kopie dokumentów potwierdzających kwalifikacje.

Zgodnie z art. 23 ustawy, jednostka doświadczalna do wniosku o wpis do wykazu prowadzonego przez ministra właściwego do spraw nauki dołącza zaświadczenie powiatowego lekarza weterynarii o spełnieniu przez jednostkę doświadczalną warunków utrzymywania zwierząt doświadczalnych oraz dokumenty potwierdzające kwalifikacje osób nadzorujących doświadczenia. Projekt wprowadza zmianę, zgodnie z którą jednostka składać będzie o kopię zaświadczenia powiatowego lekarza weterynarii oraz poświadczone przez wnioskodawcę za zgodność z oryginałami kopie dokumentów potwierdzających kwalifikacje.

53. Ustawa z dnia 4 marca 2005 r. o Krajowym Funduszu Kapitałowym

Krajowy Fundusz Krajowy udziela wsparcia finansowego funduszom kapitałowym – inwestującym w szczególności w przedsiębiorców innowacyjnych lub prowadzących działalność badawczo-rozwojową – w drodze otwartego konkursu ofert. Warunkiem rozpatrzenia oferty jest, zgodnie z art. 12 ust. 5, dołączenie do oferty m.in. aktualnego odpisu potwierdzającego wpis do właściwej ewidencji lub rejestru, dotyczącego statusu prawnego składającego ofertę i prowadzonej przez niego działalności oraz zaświadczenia o niekaralności osób mających wpływ na decyzje inwestycyjne funduszu kapitałowego.

W projekcie zakłada się rezygnację z obowiązku dołączania ww. aktualnego odpisu potwierdzającego wpis do właściwej ewidencji lub rejestru na rzecz obowiązku dołączenia oświadczenia o numerze wpisu do tej ewidencji lub rejestru. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

Zmiany te będą korzystne dla podmiotów składających oferty. Brak konieczności występowania o wydanie odpisu o wpisie do ewidencji lub rejestru powinien przyspieszyć procedury zgłaszania ofert.

54. Ustawa z dnia 7 lipca 2005 r. o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich
Zgodnie z art. 9 ust. 4 ustawy złożenie oferty zakładu ubezpieczeń na ubezpieczenie upraw i zwierząt zawierane z MRiRW powinno zawierać aktualny odpis z KRS. Projekt ustawy zmienia odpis na oświadczenie o wpisie do rejestru. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań.

55. Ustawa z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa
Osoba zgłaszająca do właściwego urzędu zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy, projektem ustawy lub rozporządzenia, zobowiązana jest dołączyć do zgłoszenia zaświadczenie o wpisie do rejestru podmiotów wykonujących zawodową działalność lobbingsową, a w przypadku występowania na rzecz osoby prawnej – wyciągu z KRS tej osoby. Wprowadza się alternatywną możliwość złożenia oświadczenia (art. 7 ust. 5).

Proponuje się rezygnację z dołączania do zgłoszenia dokumentów potwierdzających prawdziwość danych podanych w zgłoszeniu. Jedynym załącznikiem będzie dowód wniesienia wpłaty za wpis do rejestru (art. 11 ust. 3). Proponuje się także odejście od ograniczenia ważności zaświadczenia wydanego przez organ upoważniony do prowadzenia rejestru (art. 11 ust. 8) obok obowiązku doręczania organowi władzy publicznej, przed którym występuje, aktualnego zaświadczenia (art. 15) – wprowadzono alternatywnie możliwość złożenia oświadczenia o wpisie do rejestru. Zbyt krótki termin ważności zaświadczenia (3 miesiące) może stanowić istotne utrudnienie w prowadzeniu działalności. Zainteresowany organ powinien sam dokonać sprawdzenia, np. przy użyciu mediów elektronicznych.

Przedmiotowe oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

56. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o systemie tachografów cyfrowych

W projekcie ustawy rezygnuje się z obowiązku dołączania do wniosku odpisu z rejestru przedsiębiorców w KRS i zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (art. 6 ust. 4) na rzecz wprowadzenia do wniosku numerów w KRS albo ewidencji. W tym samym przepisie zamieniono również wymóg dostarczania zaświadczenia o niekaralności na obowiązek przedkładania oświadczenia o niekaralności. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań.

57. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi

Art. 81 ustawy reguluje procedurę wpisu osób fizycznych do rejestru agentów firmy inwestycyjnej. Do wniosku dołącza się zaświadczenie o złożeniu z wynikiem pozytywnym egzaminu dla agenta firmy inwestycyjnej. Projekt ustawy zamienia obowiązek przedłożenia zaświadczenia na obowiązek złożenia oświadczenia. W art. 119 dot. zezwolenia na prowadzenie rachunków papierów wartościowych, projekt ustawy zamienia wymóg dołączania do wniosku wyciągu z właściwego rejestru na wymóg złożenia oświadczenia o wpisie do rejestru. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

58. Ustawa z dnia 16 grudnia 2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego

Ustawa określa zawartość wniosku o wpis do rejestru zakładów oraz wniosku o zatwierdzenie zakładu (dotyczy zakładów, które podlegają rejestracji zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. b rozporządzenia nr 853/2004, zakładów zatwierdzonych zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 853/2004, zakładów prowadzących działalność marginalną, lokalną i ograniczoną oraz

zakładów prowadzących działalność w zakresie produkcji produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do sprzedaży bezpośredniej). W projekcie rezygnuje się z obowiązku dołączania do wniosku aktualnego odpisu z KRS i zaświadczenia z ewidencji działalności gospodarczej oraz zaświadczenia o wpisie do ewidencji gospodarstw rolnych (uchyla się pkt 1, 2 i 4 w ust. 3 w art. 21). Numery te będą podawane we wniosku (ust. 2 w art. 21). Dodatkowo zamieniono zaświadczenia na oświadczenia określone z pkt 6 i 7 w ust. 3 art. 21 (oświadczenie o nabyciu przez koło łowieckie będące dzierżawcą obwodu łowieckiego członkostwa w Polskim Związku Łowieckim oraz osobowości prawnej, zgodnie z przepisami Prawa łowieckiego, albo oświadczenie o prowadzeniu ośrodka hodowli zwierzyny przez zarządcę obwodu łowieckiego na podstawie decyzji ministra właściwego do spraw środowiska, wydanej na podstawie przepisów Prawa łowieckiego). Oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

59. Ustawa z dnia 10 marca 2006 r. o zwrocie podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej

Do zwrotu podatku akcyzowego konieczne jest złożenie wniosku, do którego dołącza się odpis z KRS, w przypadku gdy producent rolny podlega wpisowi do tego rejestru (art. 6). Projekt rezygnuje z obowiązku przedkładania odpisu na rzecz podawania numeru w KRS we wniosku.

60. Ustawa z dnia 22 lipca 2006 r. o paszach

Ustawa w art. 10 określa zawartość wniosku o wpis do rejestru zakładów działających na rynku pasz oraz wniosku o zatwierdzenie zakładu. W projekcie proponuje się rezygnację z obowiązku dołączania do wniosku: aktualnego odpisu z KRS i zaświadczenia o wpisie w ewidencji działalności gospodarczej, kopii zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym nadanym na podstawie przepisów o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności, zaświadczenia o nadaniu numeru NIP i REGON. Numery te będą podawane we wniosku (art. 10).

Ustawa w art. 20 określa zawartość wniosku o wpis na listę dystrybutorów pasz leczniczych i produktów pośrednich. W projekcie proponuje się rezygnację z dołączania do wniosku: aktualnego odpisu z KRS i zaświadczenia o wpisie w ewidencji działalności gospodarczej oraz zaświadczenia o nadaniu numeru NIP i REGON. Numery te będą podawane we wniosku (art. 20).

Ustawa w art. 37 określa zawartość wniosku o wpis zakładu do prowadzonej przez Głównego Lekarza Weterynarii ewidencji zakładów państw trzecich mających przedstawicielstwo na terytorium RP lub innego państwa członkowskiego UE, z których dopuszcza się przywóz przesyłek pasz. W projekcie znosi się obowiązek dołączania do wniosku aktualnego zaświadczenia potwierdzającego wpis przedstawicielstwa do rejestru przedstawicielstwa prowadzonego na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Numer wpisu przedstawicielstwa do ww. rejestru będzie podawany we wniosku (art. 37).

61. Ustawa z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia

Ustawa nakłada obowiązek wpisu do rejestru zakładów i uzyskania zatwierdzenia zakładu działającego na rynku spożywczym oraz uzyskania uznania wody jako naturalnej wody mineralnej. Postępowanie w tych sprawach następuje na wniosek zainteresowanego podmiotu. Ustawa określa, jakie dokumenty należy dołączyć do ww. wniosków.

W projekcie znosi się obowiązek dołączania do wniosku aktualnych odpisów z KRS, zaświadczeń z ewidencji działalności gospodarczej i zaświadczeń o numerach identyfikacyjnych nadanych w ewidencji gospodarstw rolnych. Podmioty działające na rynku spożywczym będą podawały te dane odpowiednio we wniosku o wpis do rejestru zakładów, o zatwierdzenie

zakładu działającego na rynku spożywczym oraz we wniosku o uznanie wody jako naturalnej wody mineralnej.

62. Ustawa z dnia 15 czerwca 2007 r. o lekarzu sądowym

W art. 6 ustawy, który reguluje kwestię zawarcia umowy o wykonywanie czynności lekarza sądowego projekt ustawy znosi obowiązek przedkładania zaświadczenia o niekaralności. Jednocześnie dodaje się przepis, który stanowi, że Prezes sądu okręgowego zasięga z KRK informacji o kandydacie na lekarza sądowego.

63. Ustawa z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji syndyka

Zgodnie z art. 6 ustawy w celu uzyskania licencji syndyka do wniosku należy dołączyć odpis dyplomu potwierdzającego uzyskanie tytułu magistra. Projekt ustawy zamienia ten obowiązek na obowiązek dołączenia kopii dokumentu potwierdzającego uzyskanie tytułu magistra.

64. Ustawa z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów

W projekcie ustawy znosi się obowiązek przedstawiania zaświadczenia o wpisie do rejestru KRS albo zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (art. 6 ust. 4). Obowiązek ten zmienia się na obowiązek przedstawienia oświadczeń w ww. zakresie. Oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań.

65. Ustawa z dnia 29 czerwca 2007 r. o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich

Księgi bydła, świń, owiec, kóz i koniowatych są prowadzone przez związek hodowców lub inny podmiot, które zostały uznane przez ministra właściwego do spraw rolnictwa. Minister dokonuje uznania na wniosek związku hodowców lub innego podmiotu, jeżeli ten związek lub podmiot spełniają wymagania określone w przepisach Unii Europejskiej dotyczących uznawania organizacji prowadzących lub zakładających księgi hodowlane.

Rejestry świń są prowadzone przez związek hodowców lub inny podmiot, które zostały uznane przez ministra właściwego do spraw rolnictwa. Minister dokonuje uznania na wniosek związku hodowców lub innego podmiotu, jeżeli ten związek lub podmiot spełniają wymagania określone w przepisach Unii Europejskiej dotyczących uznawania organizacji prowadzących lub zakładających rejestry świń.

W projekcie w przypadku obu ww. wniosków obowiązek dołączania do wniosku odpisu z KRS zastępuje się oświadczeniem o wpisie do KRS albo innego rejestru lub ewidencji właściwych dla formy organizacyjnej wnioskodawcy. Jednocześnie w zakresie wymogu dołączania do wniosków statutu lub umowy, na podstawie których działa związek hodowców lub inny podmiot, projekt wprowadza obowiązek składania kopii tych dokumentów.

66. Ustawa z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu

Zgodnie z ustawą nawozy oraz środki wspomagające uprawę roślin mogą być wprowadzane do obrotu na podstawie uzyskanego pozwolenia. Projekt określa zawartość wniosku o wydanie pozwolenia (dodany ust. 3a w art. 4), w tym numer identyfikacji podatkowej NIP, numer w rejestrze przedsiębiorców albo w ewidencji działalności gospodarczej. Jednocześnie znosi się obowiązek dołączania do wniosku odpisu z organu ewidencyjnego lub zaświadczenia z organu ewidencyjnego. W zakresie obowiązku przedkładania umowy spółki cywilnej projekt wprowadza obowiązek przedkładania kopii tego dokumentu (ust. 4). Zmiana brzmienia ust. 5 ma charakter dostosowujący.

67. Ustawa z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów

Wynikający z art. 15 ust. 4 obowiązek dołączenia do wniosku o ustalenie prawa do świadczeń z funduszu alimentacyjnego zaświadczenia o dochodzie, zaświadczenia o postępowaniu

egzekucyjnym, zaświadczenia o uczęszczaniu osoby uprawnionej do szkoły lub szkoły wyższej – zmodyfikowano wprowadzając możliwość złożenia oświadczenia potwierdzającego ww. stany. Oświadczenia składane są pod rygorem odpowiedzialności karnej.

68. Ustawa z dnia 30 maja 2008 r. o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej
W projekcie ustawy znosi się obowiązek przedstawiania zaświadczenia o wpisie do rejestru KRS lub zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (art. 5 ust. 3). Projekt wprowadza obowiązek przedstawienia oświadczeń w obu przypadkach. Oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań.
Dodatkowo w art. 17 rezygnuje się z dołączania aktualnego odpisu z rejestru przedsiębiorców na rzecz podania we wniosku numeru w tym rejestrze.

69. Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów
Art. 14 ustawy reguluje kwestię przyznania premii remontowej. Projekt ustawy znosi wymóg przedkładania zaświadczenia o pomocy de minimis uzyskanej w ciągu bieżącego roku podatkowego i dwóch poprzednich lat podatkowych a wprowadza obowiązek złożenia oświadczenia w tym zakresie. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

70. Ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury
Zgłoszenie na aplikację ogólną, sędziowską oraz prokuratorską wymaga złożenia dokumentów potwierdzających wyższe wykształcenie prawnicze (art. 16 ust. 5). Podobnie jak w ustawie – Prawo o adwokaturze zamieniono obowiązek przedkładania oryginałów, uwierzytelnionych odpisów dyplomów na „kopie dokumentów potwierdzających ukończenie studiów wyższych”.
W projekcie ustawy rezygnuje się również z obowiązku przedkładania zaświadczenia o niekaralności (art. 16 ust. 5 pkt 6) jednocześnie wprowadzając przepis, zgodnie z którym Minister Sprawiedliwości zasięga z KRK informacji o osobie zainteresowanej naborem na aplikację ogólną, sędziowską lub prokuratorską. Zgodnie z art. 220 § 1 pkt 2a Kpa organ administracji nie może żądać zaświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego, jeżeli są one możliwe do ustalenia na podstawie posiadanych przez organ ewidencji, rejestrów lub innych danych.

71. Ustawa z dnia 7 maja 2009 r. o zadośćuczynieniu rodzinom ofiar zbiorowych wystąpień wolnościowych w latach 1956 – 1989
W ustawie uregulowano kwestię przyznawania świadczeń pieniężnych rodzinom ofiar zbiorowych wystąpień wolnościowych. Projekt ustawy zmienia art. 4 obowiązującej ustawy, w którym obowiązek złożenia odpisu skróconego aktu zgonu oraz odpis skrócony aktu stanu cywilnego potwierdzającego zawarcie małżeństwa albo stopień pokrewieństwa z osobą zastąpiono obowiązkiem złożenia kopii odpisów.

72. Ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych
W ustawie zmieniono przepisy zgodnie z którymi do złożenia wniosku wymaga się złożenia aktualnego odpisu z KRS. Projekt ustawy rezygnuje z tego wymogu i wprowadza obowiązek określenia we wniosku numeru w Krajowym Rejestrze Sądowym:
1) wniosek o udzielenie koncesji na prowadzenie kasyna gry (art. 35);
2) wniosek o udzielenie zezwolenia na prowadzenie salonu gry bingo pieniężne lub urządzenie zakładów wzajemnych (art. 36);
3) wniosek o udzielenie zezwolenia na urządzenie loterii fantowej lub gry bingo fantowe (art. 38);

- 4) wniosek o udzielenie zezwolenia na urządzenie loterii promocyjnej lub audiotekstowej (art. 39);
 - 5) zgoda ministra właściwego do spraw finansów publicznych w sprawie zmiany w strukturze kapitału zakładowego spółek prowadzących działalność w zakresie gier (art. 52).
- Uchylenie przepisu art. 56 ust. 1 jest konsekwencją zawartych w projekcie zmian dokonanych w ww. przepisach.

6.3. Pozostałe zmiany

1. Ustawa – Prawo spółdzielcze

Stan obecny

Obecnie obowiązujące Prawo spółdzielcze nie zawiera przepisów umożliwiających przekształcenia spółdzielni pracy ze skutkami sukcesji uniwersalnej, polegającej na wstąpieniu utworzonej spółki w prawa i obowiązki spółdzielni. Spółdzielnie pracy mają, w opinii wielu partnerów rynkowych, niezrozumiałą formę własności (art. 3 Prawa spółdzielczego), nieczytelną strukturę zarządzania, brak im też możliwości pozyskiwania kapitału z zewnątrz w formie udziałów. Ponadto nadmierna ochrona tzw. spółdzielczego stosunku pracy utrudnia bądź uniemożliwia elastyczne dostosowanie zatrudnienia do warunków rynkowych i podnosi koszty pracy. Skutkiem tego stanu rzeczy były masowe upadłości i likwidacje spółdzielni pracy. Z tego też powodu nie powstają nowe spółdzielnie pracy. Osoby zamierzające podjąć działalność gospodarczą wiedzą bowiem, że wybrałyby formę prawną, obniżającą ich konkurencyjność.

Próby transformacji spółdzielni w drodze wniesienia ich majątku do spółki kapitałowej spotykały się w praktyce orzeczniczej z zarzutem obejścia prawa (art. 58 § 1 Kodeksu cywilnego). Surowe stanowisko Sądu Najwyższego (uchwała z dnia 13 grudnia 2000 r.) „pchnęło” wiele spółdzielni w kierunku prób przekształcenia w spółki, np. przez wnoszenie do spółki tylko części majątku, ale i takie próby, na gruncie obowiązującego prawa, natrafiały na negatywną ocenę sądów. Mimo że żaden przepis ustawy nie zabrania przekształceń formy prawnej prowadzonej przez osoby prawne w drodze wniesienia całego przedsiębiorstwa do spółki handlowej i stopniowego wygaszania działalności w podmiocie przekształcanym, orzecznictwo Sądu Najwyższego zamknęło tego rodzaju ścieżkę transformacji, ustanawiając wymóg zachowania przez spółdzielnię takiej części majątku, aby mogła ona kontynuować nadal dotychczasową działalność statutową. Próby przekształcenia spółdzielni pracy oparte na zasadzie wolności umów doznały dalszych ograniczeń w następstwie wyroku SN z dnia 20.06.2007 r., w którym orzeczono, że utworzenie przez członków spółdzielni spółki z o.o. na bazie jej majątku „jest możliwe jedynie w drodze likwidacji spółdzielni (...)”. Jakkolwiek stanowisko to budzi uzasadnione wątpliwości w świetle konstytucyjnej zasady wolności działalności gospodarczej, do której zalicza się prawo zaniechania działalności lub zmiany formy prowadzenia działalności gospodarczej, droga przekształcenia wskazana przez orzecznictwo przekreśla realne szanse transformacji spółdzielni zarówno ze względów prawnych, jak i gospodarczych.

W tym stanie prawnym zapewnienie spółdzielniom pracy swobody przekształcenia w spółki prawa handlowego powinno nastąpić w drodze rozwiązania ustawowego.

Stanowisko orzecznictwa stawiające wymóg uprzedniej likwidacji spółdzielni przed wniesieniem jej majątku jako aportu do spółki dotknęło również spółki, do których wniesiono przedsiębiorstwa spółdzielni za pełną zgodą wszystkich spółdzielców i gdzie nie doszło do zaskarżenia uchwał walnych zgromadzeń spółdzielni przewidujących wniesienie mienia spółdzielczego w formie aportu bezpośrednio do spółek lub za pośrednictwem członków spółdzielni, którzy z kolei wnieśli je do nowo tworzonych spółek. Wierzyciele spółdzielni są w takich okolicznościach przekonani o nabyciu przedsiębiorstwa przez spółki i jej odpowiedzialności za zobowiązania spółdzielni (ewentualnie spółdzielców) na podstawie

art. 554 K.c. Uwzględniając orzecznictwo Sądu Najwyższego sądy niższych instancji oddalają powództwa wierzycieli podnosząc, że wniesienie przedsiębiorstwa było nieważne ex lege, a zatem pozwana spółka, która rozporządza i używa majątku spółdzielni, nie jest odpowiedzialna za jej zobowiązania. Tak więc uzależnienie wniesienia przedsiębiorstwa spółdzielni do spółki od uprzedniej likwidacji spółdzielni, podyktowane zapewne interesem jej wierzycieli, powoduje zgola odmienne skutki.

Projekt zmian w zakresie ustawy – Prawo spółdzielcze został ograniczony do możliwości przekształcenia spółdzielni pracy w spółkę prawa handlowego, z uwagi na istniejącą w przedmiotowej ustawie niemożność przekształcenia spółdzielni pracy w spółkę prawa handlowego, jak również ze względu na fakt, iż potrzeba powyższego przekształcenia, dotyczy przede wszystkim spółdzielni pracy, a nie innych form spółdzielczości, w tym socjalnych, których cele statutowe są odmienne. Ponadto, przedmiotowa zmiana wynika z oczekiwań spółdzielni pracy, które na etapie konsultacji społecznych zgłosiły zainteresowanie i pożądanie powyższej regulacji.

Przedmiotowe przekształcenie ograniczone zostało jedynie do spółdzielni pracy, a nie innych form spółdzielczości z uwagi na występujące różnice w celach statutowych działania spółdzielni pracy w porównaniu, np. ze spółdzielniami socjalnymi. Tytułem przykładu wskazać należy, iż spółdzielnia socjalna działa na rzecz społecznej reintegracji jej członków, przez co należy rozumieć działania mające na celu odbudowanie i podtrzymanie umiejętności uczestniczenia w życiu społeczności lokalnej i pełnienia ról społecznych w miejscu pracy, zamieszkania lub pobytu. Ponadto spółdzielnia socjalna działa na rzecz zawodowej reintegracji jej członków, przez co należy rozumieć działania mające na celu odbudowanie i podtrzymanie zdolności do samodzielnego świadczenia pracy na rynku pracy. Podkreślenia wymaga, iż powyżej wskazana działalność spółdzielni socjalnych nie może być wykonywana w ramach prowadzonej przez spółdzielnię socjalną działalności gospodarczej. Natomiast spółdzielnia pracy na mocy art. 1 § 1 Prawa spółdzielczego jest dobrowolnym zrzeszeniem nieograniczonej liczby osób, o zmiennym składzie osobowym i zmiennym funduszu udziałowym, które w interesie swoich członków prowadzi działalność gospodarczą.

Mając na uwadze powyżej wskazaną różnicę w przedmiocie działania spółdzielni pracy a spółdzielni socjalnej, trudno jest mówić o możliwości przekształcenia się spółdzielni socjalnej w spółkę prawa handlowego, gdy ta ostatnia nie może prowadzić działalności gospodarczej.

Nadmienienia wymaga, iż na mocy ustawy z dnia 27 kwietnia 2006 r. o spółdzielniach socjalnych, jak również ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych w zakresie nieuregulowanym w powyższych ustawach do spółdzielni socjalnej oraz mieszkaniowej stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze. Powyższe oznacza, iż nawet brak stosownych regulacji prawnych w ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych oraz w ustawie z dnia 27 kwietnia 2006 r. o spółdzielniach socjalnych w przedmiocie „przekształcenia” tych dwóch form spółdzielni w spółkę prawa handlowego będzie możliwy przez odpowiednie zastosowanie przepisów ustawy – Prawo spółdzielcze, które taką możliwość będzie przewidywało na zasadzie uprawnienia, a nie obowiązku.

Propozycje zmian

Przekształcenia spółdzielni pracy w spółkę prawa handlowego

Nowelizacja dodaje w części I w tytule II dział VI – Przekształcenia spółdzielni pracy, który zakłada, że akt przekształcenia spółdzielni w spółkę handlową powoduje skutki określone w art. 203h. Przewidziana w nim sukcesja uniwersalna obejmuje nie tylko stosunki cywilnoprawne, lecz również publicznoprawne, a także reguluje wpływ przekształcenia na spółdzielczy stosunek pracy. Dzięki takiemu rozwiązaniu nie wygasają np. udzielone spółdzielni

zezwoleń, koncesje i ulgi, co miałyby miejsce w przypadku uprzedniej likwidacji spółdzielni, zgodnie z wymogami orzecznictwa.

Przepis art. 203t projektu przewiduje, że kapitał zakładowy docelowej spółki handlowej tworzą kwoty wpłacone do spółdzielni przez jej członków jako wpisowe, udziały członkowskie oraz udziały członkowskie z podziału nadwyżki bilansowej. Kwoty te stają się wkładami na pokrycie kapitału zakładowego przekształconej spółki kapitałowej albo wkładami wnoszonymi przez wspólnika do przekształconej spółki osobowej. Umowa założycielska spółki handlowej (statut) mogą przewidywać dopuszczalność wnoszenia jako udziałów także innych aktywów. Dopuszcza się udział w spółce docelowej również innych osób niż członkowie przekształconej spółdzielni (art. 203t § 3).

Przepisy o zaskarżaniu uchwał odsyłają do art. 42 ustawy – Prawo spółdzielcze. Pozostałe przepisy tego artykułu są wzorowane na przepisach Kodeksu spółek handlowych o przekształceniu spółek handlowych (art. 566 § 1 i 2 oraz art. 567 § 2). W interesie bezpieczeństwa obrotu ograniczają one podstawy do zaskarżania, których podstawą są zarzuty niewłaściwej wyceny wartości udziałów lub akcji w planie przekształcenia.

Członkowie spółdzielni nieuczestniczący w przekształceniu mają zagwarantowane roszczenia o wypłatę udziałów członkowskich z podziału nadwyżki bilansowej. Osobom tym służy także prawo do zakwestionowania wyceny wartości udziału w podziale nadwyżki bilansowej spółdzielni, zgodnie ze sprawozdaniem finansowym sporządzonym dla celów przekształcenia (art. 203x).

Należy podkreślić, iż wprowadzenie możliwości przekształcania spółdzielni pracy w spółki prawa handlowego nie będzie stanowić obowiązku przekształcenia, a jedynie przywilej dla spółdzielni pracy. Zatem uchwała o przekształceniu będzie autonomiczną i dobrowolną decyzją organów spółdzielni.

Reasumując, spółdzielnie pracy uzyskają nowy instrument dający możliwość wyboru w zakresie formy gospodarowania, bez konieczności stawiania spółdzielni w stan likwidacji bądź innych kosztowych działań.

Umożliwienie członkom spółdzielni udziału w walnym zgromadzeniu przez pełnomocnika

Zgodnie z obecnym brzmieniem przepisu art. 36 § 2 Prawa spółdzielczego, członek może brać udział w walnym zgromadzeniu tylko osobiście, chyba że ustawa stanowi inaczej. Jedynie osoby prawne będące członkami spółdzielni biorą udział w walnym zgromadzeniu przez ustanowionego w tym celu pełnomocnika. Pełnomocnik taki nie może zastępować więcej niż jednego członka.

Ponadto, szczególnie w odniesieniu do spółdzielni mieszkaniowych, coraz częstsze są obecnie przypadki, w których dana osoba jest członkiem więcej niż jednej spółdzielni – niejednokrotnie też mieszkając stale w innej miejscowości niż siedziba spółdzielni, w której walnym zgromadzeniu powinna wziąć udział.

Na wskazany powyżej problem zwrócił uwagę Rzecznik Praw Obywatelskich w swoim wystąpieniu z dnia 8 lutego 2008 r. skierowanym do Ministra Sprawiedliwości.

Zasada osobistego udziału w walnym zgromadzeniu nie obowiązuje w zakresie spółdzielni europejskich. Zgodnie z art. 58 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1435/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie statutu spółdzielni europejskiej (SCE) (Dz. Urz. UE L 207 z 18.08.2003, str. 1), członkowie posiadający prawo głosu mogą być reprezentowani na walnym zgromadzeniu przez pełnomocników, w zakresie przewidzianym przez statut. Statut określa maksymalną liczbę osób, uprawnionych do głosowania, które może reprezentować pełnomocnik.

Wprowadzenie możliwości brania udziału w walnym zgromadzeniu spółdzielni przez pełnomocnika służyć będzie zatem przede wszystkim umożliwieniu uczestnictwa w podejmowaniu decyzji w sprawach spółdzielni przez osoby, które z przyczyn faktycznych

(stan zdrowia, znaczna odległość miejsca zamieszkania od siedziby spółdzielni) nie mogą brać udziału w walnym zgromadzeniu osobiście.

Zmiana taka stanowić będzie również ważny krok na drodze ku uelastycznieniu regulacji dotyczących funkcjonowania spółdzielni, co jest niezbędne dla uczynienia ze spółdzielni atrakcyjnej formy prawnej dla osób planujących prowadzenie wspólnej działalności gospodarczej i poszukujących ram prawnych dla tej działalności.

Projekt zawiera nowelizację art. 36 ustawy – Prawo spółdzielcze.

W pierwszym rzędzie proponuje się wyeliminowanie zasady wyrażonej w dotychczasowym art. 36 § 2, zgodnie z którą członek może brać udział w walnym zgromadzeniu tylko osobiście, chyba że ustawa stanowi inaczej. Zgodnie z regulacją zaproponowaną w art. 36 § 3, członek spółdzielni mógłby brać udział w walnym zgromadzeniu przez pełnomocnika, jeżeli ustawa lub statut nie stanowiłyby inaczej.

Bez zmian pozostałaby regulacja odnosząca się do osób prawnych będących członkami spółdzielni, zgodnie z którą biorą one udział w walnym zgromadzeniu przez ustanowionego w tym celu pełnomocnika (projektowany art. 36 § 3, zdanie 2, dotychczasowy art. 36 § 2 zdanie 2).

Przewiduje się, że regulacja, zgodnie z którą pełnomocnik nie może zastępować więcej niż jednego członka (obecny art. 36 § 2 in fine), która obecnie odnosi się jedynie do członków spółdzielni będących osobami prawnymi, obejmować będzie wszystkich członków spółdzielni, a więc także osoby fizyczne (projektowany art. 36 § 4). Brak takiego zastrzeżenia mógłby ułatwić obchodzenie zasady, że każdy członek ma jeden głos bez względu na liczbę posiadanych udziałów.

Proponuje się wprowadzenie wymogu, że pełnomocnictwo powinno być udzielone na piśmie pod rygorem nieważności i dołączone do protokołu walnego zgromadzenia (projektowany art. 36 § 4 zdanie 2). Regulacja ta jest wzorowana na odpowiednich przepisach Kodeksu spółek handlowych (art. 243 § 2 K.s.h. w odniesieniu do spółek z ograniczoną odpowiedzialnością oraz art. 412 § 2 K.s.h. w odniesieniu do spółek akcyjnych).

Kolejną regulacją wzorowaną na Kodeksie spółek handlowych (art. 243 § 3 oraz art. 412 § 3 K.s.h.) jest proponowany przepis, zgodnie z którym pełnomocnikiem na walnym zgromadzeniu nie mógłby zostać ustanowiony członek zarządu spółdzielni (projektowany art. 36 § 5).

Proponuje się jednak dopuszczenie możliwości wyłączenia z powyższego zakazu, mocą postanowienia statutu, spółdzielni liczących nie więcej niż 10 członków. W spółdzielniach takich, których działalność opiera się z reguły na osobistej znajomości i zaufaniu członków spółdzielni i członków ich organów, wprowadzenie tego zakazu przepisem bezwzględnie obowiązującym nie jest konieczne. W odniesieniu do takich spółdzielni zakaz sprawowania funkcji pełnomocnika przez członka zarządu miałyby więc wyłącznie charakter dyspozytywny.

Odrębnie należy uregulować kwestię reprezentowania członka spółdzielni na walnym zgromadzeniu przez osobę będącą pracownikiem takiej spółdzielni. Wprawdzie możliwość taka powinna być co do zasady wyłączona (analogicznie do regulacji zawartych w art. 243 § 3 i w art. 412 § 3 K.s.h.), jednakże należy w tym zakresie uczynić wyjątek dla członków danej spółdzielni, którzy są w niej zatrudnieni na podstawie spółdzielczej umowy o pracę – a więc są członkami spółdzielni, a zarazem jej pracownikami (projektowany art. 36 § 6). Potrzeba wprowadzenia takiej regulacji szczególnej wynika z faktu, iż – zgodnie z art. 182 § 1 Prawa spółdzielczego – w spółdzielniach pracy spółdzielnia i jej członek mają co do zasady obowiązek pozostawania ze sobą w stosunku pracy. Przy wprowadzeniu bezwzględnego zakazu reprezentowania członka spółdzielni na walnym zgromadzeniu przez osobę będącą pracownikiem spółdzielni w odniesieniu do spółdzielni pracy całkowicie wyłączona byłaby więc możliwość zastępowania przez jednego członka spółdzielni innego członka na walnym zgromadzeniu, co należałoby uznać za zbyt daleko idące.

Należy natomiast zauważyć, że zakazem reprezentowania objęci są członkowie spółdzielni zatrudnieni w niej na jakiegokolwiek innej podstawie, niż spółdzielcza umowa o pracę.

Bez zmian pozostawiono obecny art. 36 § 1, wyrażający zasadę, iż najwyższym organem spółdzielni jest walne zgromadzenie (przepis ten zachowa swoje dotychczasowe oznaczenie). Zachowana zostanie również zasada jednego głosu na walnym zgromadzeniu, uregulowana w art. 36 § 2 (dotychczasowy § 3).

Proponuje się również zachowanie regulacji zawartej w projektowanym art. 36 § 7 (dotychczasowy § 2a), określającej prawo członka spółdzielni do korzystania na walnym zgromadzeniu z pomocy prawnej lub pomocy eksperta. Wprowadzenie istnienia tego przepisu wiąże się z dotychczasowym generalnym zakazem występowania na walnym zgromadzeniu poprzez pełnomocnika, jednakże również po uchyleniu tego zakazu dalsze funkcjonowanie regulacji przyznającej prawo do korzystania z fachowej pomocy na walnym zgromadzeniu nie stanie się całkowicie zbędne. Przepis ten ma bowiem charakter imperatywny, a więc zapobiega możliwości wyłączenia takiego uprawnienia członków spółdzielni przez postanowienia statutu.

Nie będzie także zmieniona regulacja zawarta w art. 36 § 8 (dotychczasowy § 4), przewidująca możliwość uczestniczenia w walnym zgromadzeniu z głosem doradczym przedstawicieli związku rewizyjnego oraz Krajowej Rady Spółdzielczej.

Dziedziczenie udziałów

Przedmiotem proponowanych zmian jest zagadnienie dziedziczenia udziałów przez członków spółdzielni. Proponuje się wprowadzenie art. 16a, który regulować będzie przedmiotową kwestię. Projektowany przepis wprowadza możliwość dziedziczenia udziałów w spółdzielni w przypadku gdy spadkobierca zmarłego członka spółdzielni jest członkiem spółdzielni lub złożył deklarację przystąpienia do spółdzielni. W przypadku większej liczby spadkobierców przepis ten stanowi o konieczności wskazania jednego ze spadkobierców, który uzyska prawo do udziałów, chyba że podzielą oni udziały między tych spadkobierców, którzy złożyli deklarację przystąpienia do spółdzielni. Należy nadmienić, iż spółdzielnia nie może odmówić przyjęcia w poczet członków spadkobierców dziedziczących udziały, jeżeli odpowiadają oni wymogom określonym w statucie spółdzielni.

2. Ustawa o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi

Propozycje zmian

Wprowadzono możliwość podawania napojów alkoholowych (o zawartości alkoholu 4,5 %) w wagonach restauracyjnych i bufetach w pociągach komunikacji krajowej (art. 14 ust. 1 pkt 4). Proponowane rozwiązanie powszechnie stosowane jest w innych krajach europejskich, rozwiązuje problem dostępności alkoholu w pociągach relacji międzynarodowych i wydaje się, że na obecnym poziomie kultury spożycia alkoholu w Polsce nie będzie godził w cel ustawy. Ponadto zmiana ta wyeliminuje powszechnie obserwowaną sytuację nielegalnej sprzedaży alkoholu w pociągach.

Wprowadzono możliwość badania trzeźwości pracownika przez organ powołany do ochrony porządku publicznego na żądanie kierownika zakładu pracy. Szczegółowy sposób przeprowadzenia badania stanu trzeźwości pracownika oraz sposób pokrywania kosztów tych interwencji określa rozporządzenie.

Nadanie nowego brzmienia pkt 6 w art. 2¹ ma na celu usunięcie wymogu rejestrowania prowadzonej sprzedaży na wydzielonym stanowisku przez odrębną kasę fiskalną. Wymóg zaopatrzenia każdego wydzielonego stoiska sprzedaży napojów alkoholowych w samoobsługowych placówkach handlowych o powierzchni większej niż 200 m² w kasę

fiskalną utrudnia racjonalną gospodarkę powierzchnią sklepu i ogranicza możliwości zarządzania, co prowadzi do zwiększenia kosztów inwestycyjnych i bieżących.

Większe koszty inwestycyjne obejmują m.in. konieczność dłuższego planowania inwestycji przez co stają się one droższe:

1. na etapie planowania – wprowadzenie do planów budowy sklepu dodatkowej placówki (wewnątrz), co wymaga m.in. uzgodnień w zakresie warunków pracy, sanitarnych oraz poniesienia dodatkowych nakładów na sieci połączeń elektrycznych, komputerowych oraz systemy bezpieczeństwa,
2. na etapie realizacji inwestycji – dłuższy czas potrzebny na wykonanie powyższych instalacji oraz ich należyte zabezpieczenie od strony bezpieczeństwa klientów, a także zakup i przygotowanie (specjalnego oprogramowania modułami fiskalnymi) kas fiskalnych do pracy.

Z kolei większe koszty bieżące na etapie funkcjonowania sklepu wiążą się ze stworzeniem nowych/dodatkowych procedur związanych z zarządzaniem takim stoiskiem (dodatkowa obsługa kasowa, dodatkowa ochrona stoiska związana z obecnością gotówki w kasie, zasady odbioru i transportowania gotówki na terenie sklepu oraz np. tworzenia osobnych grafików pracy i nadzoru nad pracą kasjerek na tych kasach).

Rezygnacja z odrębnych kas fiskalnych na wydzielonych stoiskach nie utrudni weryfikacji danych dotyczących obrotu sprzedawanymi napojami alkoholowymi, gdyż obecne zintegrowane systemy informatyczne pozwalają w taki sam sposób sprawdzić wysokość obrotów alkoholem na linii kas, jak i na jednej kasie fiskalnej w wydzielonym stoisku. Propozycja zmiany obniży koszty instalacji kas fiskalnych w sklepach (co najmniej o koszt łączy i zabudowy na środku sklepu) oraz znacznie ułatwi planowanie powierzchni handlowej, szczególnie dla średnich i mniejszych placówek handlowych. Przyczyni się także do usprawnienia poruszania się konsumentów po sklepie oraz skrócenia czasu ich obsługi (kolejka do jednej kasy).

Przedstawione powyżej argumenty wskazują, że rezygnacja z „zamknięcia” kasami fiskalnymi wydzielonych stoisk z alkoholem byłaby rozwiązaniem racjonalizującym poziom kosztów zarówno na etapie inwestycji, jak i funkcjonalności sklepu. Ewentualna obniżka kosztów przełoży się na wyższe zyski, a więc wyższe podatki do budżetu oraz podwyższenie wydajności pracy.

3. Depozyt elektroniczny

Zmiany wprowadzane w ustawie – Prawo o notariacie mają na celu rozszerzenie rodzajów czynności notarialnych świadczonych przez notariusza o obowiązek przyjmowania na przechowanie informatycznych nośników danych. Zgodnie z przepisami ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, „informatycznym nośnikiem danych” jest materiał lub urządzenie służące do zapisywania, przechowywania i odczytywania danych w postaci cyfrowej.

Informatyczny nośnik danych będzie mógł być przekazywany do notariusza w formie nośnika np. dyskietki, płyty CD/DVD.

4. i 5. Ustawa o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych

W chwili obecnej możliwość stosowania i rozwoju tzw. leasingu konsumenckiego, czyli leasingu skierowanego do osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, jest ograniczona. Wynika to z konstrukcji przepisów ustaw o podatkach dochodowych, które stwarzają na tyle istotne problemy interpretacyjne, a także są sprzeczne z ustawą o kredycie konsumenckim (która

obejmuje część umów leasingu zawartych z konsumentem), co powoduje, że zawieranie umów leasingu konsumenckiego obarczone jest zbyt wysokim ryzykiem.

Tymczasem, umożliwienie zawierania umów leasingu z konsumentem może prowadzić wyłącznie do korzystnych skutków ekonomicznych, w tym również do wzrostu wpływów budżetowych. Przede wszystkim wskazać należy, iż poszerzenie oferty leasingowej o umowy skierowane do konsumentów wywoła wzrost popytu na określone produkty, w tym przede wszystkim samochody osobowe. Wzrost ten skutkować będzie zwiększeniem dochodów podatkowych producentów, jak i firm leasingowych, jednocześnie jednak konsument nie będzie uprawniony do dokonywania jakichkolwiek odpisów podatkowych ze względu na korzystanie z umów leasingu. Z tego względu, na gruncie skutków budżetowych, rozwój leasingu konsumenckiego przyczynić się może wyłącznie do wzrostu wpływów budżetowych.

Co więcej, aktywizacja popytu na nowe samochody osobowe i inne produkty może okazać się szczególnie ważnym instrumentem w obecnej sytuacji ekonomicznej, w której czołowi producenci samochodów osobowych ze względu na malejący popyt na ich produkty są zmuszeni do coraz częstszego wstrzymywania produkcji. Co więcej, rozwój leasingu konsumenckiego wpływać będzie na wzrost popytu na różne dobra, w tym na nowe samochody osobowe bądź na samochody osobowe wykorzystywane dotychczas przez firmy jak samochody służbowe – w obu przypadkach są to samochody maksymalnie 4-letnie. Biorąc pod uwagę, iż średni wiek samochodów poruszających się po polskich drogach wynosi powyżej 15 lat, rozwój popytu na samochody nowe sprzyjać będzie odmłodzeniu parku samochodowego wykorzystywanego w Polsce. Ponadto, ze względu na istotnie korzystniejsze parametry emisji spalin nowych samochodów, działanie takie będzie miało również pozytywny wpływ na środowisko naturalne. Ponadto projekt zawiera przepisy, które dostosowują prawo podatkowe w zakresie podatku dochodowego do propozycji wprowadzającej możliwość przekształcenia przedsiębiorcy-osoby fizycznej w spółkę kapitałową. Konsekwencją tej propozycji są również odpowiednie zmiany dostosowujące w projekcie w części dotyczącej ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

6. Ustawa o lasach

Stan obecny

Minister właściwy do spraw środowiska zatwierdza plan urządzenia lasu dla lasów stanowiących własność Skarbu Państwa oraz uproszczone plany urządzenia lasu dla lasów wchodzących w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa. Starosta, po uzyskaniu opinii właściwego terytorialnie nadleśniczego, zatwierdza uproszczony plan urządzenia lasu. W terminie 30 dni od dnia otrzymania projektu uproszczonego planu urządzenia lasu nadleśniczy może zgłosić zastrzeżenia. W razie upływu tego terminu uważa się, że nadleśniczy nie zgłasza zastrzeżeń. Minister właściwy do spraw środowiska nadzoruje wykonanie planów urządzenia lasu dla lasów stanowiących własność Skarbu Państwa oraz wykonanie uproszczonych planów urządzenia lasu dla lasów wchodzących w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa. Starosta nadzoruje wykonanie zatwierdzonych uproszczonych planów urządzenia lasów niestanowiących własności Skarbu Państwa.

Proponowane zmiany

W związku z powyższym, skoro plan urządzenia lasu i tak wymaga zatwierdzenia dokonanego przez właściwy organ, za bezzasadne należy uznać obarczanie osoby sporządzającej takie plany dodatkowym obowiązkiem uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności w tym zakresie, szczególnie, że kwestia ta nie jest unormowana w prawie wspólnotowym, a instytucja zatwierdzania przedmiotowych planów jest wystarczająca dla osiągnięcia celów wskazanych

w przywołanej powyżej europejskiej strategii leśnej oraz dla ochrony wartości wskazanych w art. 76 i 86 Konstytucji. Wymóg uzyskania przedmiotowego zezwolenia pozostaje w sprzeczności z zasadą proporcjonalności, wypracowaną w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego (por. w szczególności wyrok TK z dnia 26 marca 2007 r. K.29/06).

W świetle powyższego uchylono wymóg uzyskania zezwolenia na działalność w zakresie wykonywania planu urządzenia lasu. Działalność w tym zakresie może być wykonywana przez przedsiębiorcę, który zatrudnia osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje oraz wyposażenie techniczne określone w ustawie. Konsekwencją tej zmiany będzie zatem nie tylko zmniejszenie kosztów wykonywania działalności gospodarczej, ale również likwidacja niepotrzebnej bariery administracyjnej – zezwolenia. Dodatkowo, wprowadzono przepis pozwalający, zgodnie z prawem UE, prowadzić działalność wykonywania planu urządzenia lasu usługodawcom z innych państw członkowskich.

7. Ustawa – Prawo łowieckie

Stan obecny

W obowiązujących przepisach działalność gospodarcza polegająca na świadczeniu usług turystycznych obejmujących:

- 1) polowania wykonywane przez cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) polowania za granicą

– jest działalnością regulowaną w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej i wymaga uzyskania wpisu do rejestru polowań.

Organem prowadzącym rejestr jest marszałek województwa właściwy ze względu na siedzibę albo miejsce zamieszkania przedsiębiorcy.

Przedsiębiorca, przed uzyskaniem wpisu do rejestru jest obowiązany spełnić następujące warunki:

- 1) ustanowić obowiązkowe zabezpieczenie majątkowe roszczeń osób trzecich z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez przedsiębiorcę;
- 2) złożyć z wynikiem pozytywnym egzamin ze znajomości zasad wykonywania polowania oraz zasad ochrony przyrody lub zatrudnić osobę spełniającą ten warunek;
- 3) składać organowi rejestrowemu oryginały dokumentów potwierdzających zawarcie kolejnych umów albo dokonania kolejnej blokady środków finansowych stanowiących zabezpieczenie finansowe roszczeń osób trzecich.

Warunkiem wykonywania przedmiotowej działalności gospodarczej jest również niekaralność przedsiębiorcy i osób kierujących jego działalnością za przestępstwo określone ustawą oraz przestępstwo przeciwko obrotowi gospodarczemu.

W przedmiotowym przypadku reglamentacja została wprowadzona ze względu na ochronę interesów potencjalnych klientów przedsiębiorcy, korzystających z jego usług oraz w celu zapewnienia prawidłowego i bezpiecznego wykonywania polowań.

Należy jednak zauważyć, iż osiągnięcie tych celów będzie możliwe również po zniesieniu obowiązku uzyskania wpisu do rejestru przy jednoczesnym pozostawieniu materialnych warunków wykonywania tej działalności, ze szczególnym uwzględnieniem obowiązku ustanowienia zabezpieczenia finansowego oraz zdania odpowiedniego egzaminu.

Należy podkreślić, iż przedmiotowa ustawa funkcjonuje już prawie 10 lat i rynek tego rodzaju usług jest już raczej nasycony, a konsumenci tego rodzaju usług są świadomi swoich praw i wymagający. Dlatego też nie ma potrzeby aby administracyjnymi metodami polegającymi na obowiązku uzyskiwania wpisu do rejestru nadzorować spełnianie ustawowych warunków prowadzenia tej działalności.

Propozycje zmian

Uchylono obowiązek uzyskiwania wpisu do rejestru działalności regulowanej w zakresie działalności gospodarczej polegającej na świadczeniu usług turystycznych obejmujących polowania wykonywane przez cudzoziemców na terytorium RP oraz polowania za granicą.

Powyższa działalność będzie mogła być wykonywana po spełnieniu warunków określonych w ustawie polegających w szczególności na ustanowieniu zabezpieczenia majątkowego roszczeń osób trzecich.

Zgodnie z projektem marszałek województwa nie będzie dokonywać kontroli uprzedniej podejmowanej działalności gospodarczej lecz następczej. W przypadku stwierdzenia podczas kontroli następczej naruszeń warunków wykonywania działalności gospodarczej, organ będzie wzywał do ich usunięcia, a w przypadku nieusunięcia naruszeń wyda decyzję o zakazie wykonywania działalności gospodarczej.

Likwidacja rejestru działalności regulowanej skutkuje zniesieniem opłaty za wpis w wysokości 616 zł.

8. Ustawa – Prawo o ruchu drogowym

Stan obecny

Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym zajmuje się problematyką działalności gospodarczej m.in. w zakresie produkcji tablic rejestracyjnych, która jest działalnością gospodarczą poddaną reglamentacji (art. 75a i 75b). Tablice rejestracyjne może produkować przedsiębiorca po uzyskaniu zezwolenia marszałka województwa (art. 75a ust. 1), który posiada siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Propozycje zmian

Projekt ustawy uchyla obowiązek uzyskania zezwolenia na podjęcie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie produkcji tablic rejestracyjnych. Działalność w powyższym zakresie uzależniono od obowiązku wpisu do rejestru działalności regulowanej, przy zachowaniu najważniejszych warunków szczegółowych dla tego rodzaju działalności.

Zmiany wprowadzone w ustawie – Prawo o ruchu drogowym mają na celu zmniejszenie reglamentacji w zakresie produkcji tablic rejestracyjnych, przez zastąpienie zezwolenia mniej uciążliwą dla przedsiębiorcy formą reglamentacji w postaci rejestru działalności regulowanej.

9. Ordynacja podatkowa

W ustawie wprowadza się przepis, na mocy którego jednoosobowa spółka kapitałowa powstała w wyniku przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną odpowiada całym swoim majątkiem solidarnie z tą osobą fizyczną za powstałe do dnia przekształcenia zaległości podatkowe przedsiębiorcy związane z prowadzoną działalnością gospodarczą (art. 112b). Projektowany przepis jest konsekwencją przekształcenia przewidzianego w projektowanym art. 584² § 1 Kodeksu spółek handlowych. Przedsiębiorstwo osoby fizycznej zostanie przekształcone w spółkę kapitałową, co oznacza, że spółka stanie się właścicielem majątku, którego właścicielem do dnia przekształcenia był przedsiębiorca (osoba fizyczna). Osoba fizyczna przestanie więc być właścicielem majątku, ale jednocześnie nie traci bytu prawnego wraz z przekształceniem. Nie można zatem wykluczyć przypadków, w których przedsiębiorca (osoba fizyczna), na którym ciąży zaległości podatkowe, w celu uniknięcia egzekucji z majątku osobistego tych zaległości przekształci się w spółkę kapitałową, wnosząc ten majątek do spółki. Wobec powyższego jest konieczne wprowadzenie w przepisach ustawy – Ordynacja podatkowa regulacji umożliwiającej orzeczenie o odpowiedzialności jednoosobowej spółki kapitałowej, za zaległości podatkowe osoby fizycznej (byłego przedsiębiorcy). Należy zauważyć, że w

przepisach ustawy – Ordynacja podatkowa istnieje przepis art. 112, który realizuje podobne cele jak projektowany art. 112b. Odpowiedzialność powinna się rozciągać na wszystkie zaległości podatkowe osoby fizycznej, w tym zaległości z tytułu sprawowanej funkcji płatnika. Tak szeroki zakres odpowiedzialności wynika z faktu, że przedsiębiorca będący osobą fizyczną zna swój stan rozliczeń z fiskusem na dzień przekształcenia. Nie zachodzą zatem żadne okoliczności, które uzasadniałyby wprowadzenie ograniczenia odpowiedzialności jednoosobowej spółki kapitałowej utworzonej przez przedsiębiorcę na skutek przekształcenia.

Projekt ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców wprowadza prawo składania oświadczeń w miejsce obecnego obowiązku przedstawiania zaświadczeń. Organ, do którego zostanie złożone oświadczenie powinien mieć możliwość zwrócenia się do organu podatkowego, który dysponuje danymi podanymi w tym oświadczeniu o sprawdzenie ich rzetelności, jeżeli dane te budzą wątpliwości. W świetle powyższego jest konieczne wprowadzenie w ustawie – Ordynacja podatkowa regulacji umożliwiającej organowi, do którego zostanie złożone oświadczenie o wysokości dochodu lub o braku zaległościach podatkowych, przeprowadzenie weryfikacji takiego oświadczenia. Należy zauważyć, że wszelkie dane indywidualne, które są zgromadzone w organie podatkowym są objęte tajemnicą skarbową, a więc podlegają szczególnej ochronie i mogą być udostępniane w ściśle określonych przypadkach. Wobec powyższego proponuje się dodanie art. 299c ustawy – Ordynacja podatkowa, w myśl którego organy podatkowe udostępniają informacje zawarte w aktach spraw podatkowych, z wyłączeniem informacji określonych w art. 182, organom, które na podstawie odrębnych ustaw są obowiązane do przyjęcia oświadczenia o wysokości dochodów (przychodów) lub oświadczenia o niezaleganiu w podatkach, w zakresie niezbędnym do weryfikacji treści oświadczenia.

W projektowanym art. 306d ustawy – Ordynacja podatkowa wprowadzono zmiany dostosowawcze wynikające z projektowanego art. 220 Kodeksu postępowania administracyjnego.

10. Ustawa o komornikach sądowych i egzekucji

Stan obecny

Dla każdej sprawy z zakresu, o którym mowa w art. 2 ust. 1 ustawy o komornikach (...), komornik tworzy akta. Akta spraw mogą być tworzone i przetwarzane także z wykorzystaniem technik informatycznych. Urządzenia ewidencyjne w postaci repertorium, wykazów i ksiąg pomocniczych prowadzi się systemem roczników i zamyka się w ostatnim dniu roku kalendarzowego, w którym zostały założone. Akta spraw oraz urządzenia ewidencyjne stanowiące materiały archiwalne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach wchodzą do państwowego zasobu archiwalnego.

Komornik ściągą opłatę od dłużnika proporcjonalnie do wysokości wyegzekwowanych kwot, np. w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych komornik pobiera opłatę stosunkową w wysokości 15 % wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż trzydziestokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. W przypadku skierowania egzekucji do wierzytelności z rachunku bankowego lub wynagrodzenia za pracę komornik pobiera opłatę stosunkową w wysokości 8 % wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

W celu pobrania opłat komornik wydaje postanowienie, w którym wzywa dłużnika do uiszczenia należności z tego tytułu w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia. Postanowienie po

uprawomocnieniu się podlega wykonaniu w drodze egzekucji bez zaopatrywania w klauzulę wykonalności.

W przypadku niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego opłaty uiszcza wierzyciel. W celu ich pobrania komornik wydaje postanowienie, w którym wzywa wierzyciela do uiszczenia należności z tego tytułu w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia. Postanowienie po uprawomocnieniu się podlega wykonaniu w drodze egzekucji bez zaopatrywania w klauzulę wykonalności. W przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego komornik nie pobiera opłaty od tej części świadczenia, która nie została wyegzekwowana. W przypadku gdy egzekwowane świadczenie zostało zabezpieczone przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego, na poczet opłaty stosunkowej komornik zalicza opłatę za dokonanie zabezpieczenia, jeżeli pobrał ją od wierzyciela.

Opłatę stałą w wysokości 3 % przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego komornik pobiera od wierzyciela w przypadku otrzymania zlecenia poszukiwania majątku dłużnika w trybie art. 797¹ Kodeksu postępowania cywilnego. W razie nieuiszczenia opłaty w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, komornik zwraca wniosek zawierający zlecenie.

W razie odnalezienia majątku dłużnika w trybie określonym w art. 53a ust. 1 komornik pobiera opłatę stałą w wysokości 5 % szacunkowej wartości tego majątku, nie więcej jednak niż 100 % przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Opłata ta ulega zmniejszeniu o kwotę opłaty pobranej na podstawie ust. 1. Przepis art. 49 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Propozycje zmian

Zmiana zawarta w art. 37a ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (dalej: ustawa o komornikach) ma na celu doprecyzowanie aktualnych przepisów ustawy w zakresie umożliwienia tworzenia, przetwarzania i przechowywania akt w wersji elektronicznej na równi z wersją papierową. Odpowiednie zastosowanie w tym zakresie będą miały przepisy wydane na podstawie art. 5 ust. 2a – 2c ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 673, z późn. zm.). Proponowana zmiana pozwoli uniknąć wątpliwości interpretacyjnych dotyczących sposobu tworzenia, przetwarzania i archiwizowania akt w postępowaniu egzekucyjnym.

Z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym jednoznacznie wynika, że dane w postaci elektronicznej opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu są równoważne pod względem skutków prawnych dokumentom opatrzonym podpisami własnoręcznymi, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Z art. 16 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne wynika, że podmiot publiczny, prowadząc wymianę informacji, jest obowiązany zapewnić możliwość wymiany informacji również w formie elektronicznej przez wymianę dokumentów elektronicznych związanych z załatwianiem spraw należących do jego zakresu działania, przy wykorzystaniu informatycznych nośników danych lub środków komunikacji elektronicznej. Komornik sądowy, zgodnie z art. 1 ustawy o komornikach, jest funkcjonariuszem publicznym, dlatego powyższe regulacje znajdują zastosowanie w prowadzonej przez niego działalności.

Mając na względzie, iż wierzyciel w trybie art. 39 ustawy o komornikach pokrywa koszty uzyskiwania informacji o składnikach majątku dłużnika czy też jego miejscu pracy i wynagrodzeniu, dodatkowa opłata stała za poszukiwanie majątku dłużnika, wynikająca z art. 53a ustawy o komornikach, stanowi dochód komornika już na etapie wszczęcia egzekucji, niezależnie od tego, czy ostatecznie egzekucja okaże się skuteczna czy też bezskuteczna (w ok. 70 % egzekucje są bezskuteczne, w tych przypadkach wspomniana opłata obciąża wierzyciela, co zniechęca go do egzekucji na drodze sądowej i komorniczej). W tej sytuacji, aby wymusić większą efektywność podejmowanych przez komorników działań, racjonalne i uzasadnione

wydaje się obniżenie opłaty stałej niepowiązanej ze skutecznością egzekucji, wynikającej z art. 53a ustawy o komornikach, z 3 % przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego do 2 % przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Powyższa zmiana przyczyni się do powrotu do bardziej efektywnego sposobu finansowania egzekucji z należności wyegzekwowanych od dłużników, bowiem z jednej strony, obniży opłatę stałą za poszukiwanie majątku dłużnika z 3 % do 2 %, z drugiej strony natomiast, zapewni komornikom wyższe opłaty stosunkowe, ale tylko w przypadku skutecznej egzekucji. Gwarantowanie komornikom opłat stałych, niemających związku z efektami ich pracy i niepowiązanych ze skutecznością egzekucji, ma demotywujący wpływ na podejmowane przez komorników działania oraz zniechęca wierzycieli do egzekucji komorniczej małych kwot. Charakter pracy komornika wymaga, aby była ona nagradzana za skuteczność podejmowanych działań egzekucyjnych.

11. Ustawa o gospodarce nieruchomościami

Propozycje zmian

Wydłużeniu uległ termin, w jakim ma nastąpić aktualizacja opłat z tytułu użytkowania wieczystego gruntu. Obecnie aktualizacja opłaty następuje w cyklu rocznym, propozycja przewiduje dokonywanie aktualizacji nie częściej niż raz na trzy lata. Przepis w tym zakresie, zgodnie z przepisem końcowym wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2012 r.

12. Ustawa – Kodeks spółek handlowych

Stan obecny

Obecnie system prawa polskiego nie przewiduje możliwości przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną w inną formę organizacyjną, przy zachowaniu wszelkich przywilejów, praw i obowiązków, które przysługiwały uprzednio przedsiębiorcy przekształconemu.

Przekształcenie przedsiębiorcy w spółkę kapitałową

Proponowane rozwiązania mają na celu wypełnienie swoistej systemowej luki prawnej i umożliwienie przedsiębiorcy będącemu osobą fizyczną wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą (przedsiębiorcy przekształcanemu) przekształcenie w jednoosobową spółkę kapitałową (spółkę przekształconą).

Przedsiębiorca przekształcany stanie się spółką przekształconą z chwilą wpisu spółki do rejestru. Jednocześnie właściwy organ ewidencyjny z urzędu wykreśli przedsiębiorcę przekształcanego z ewidencji działalności gospodarczej.

Nadmienić należy, iż skutkiem przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną w spółkę kapitałową będzie sukcesja uniwersalna. Powyższe oznacza, że spółce przekształconej przysługiwać będą wszystkie prawa i obowiązki przedsiębiorcy przekształcanego. Jednocześnie spółka przekształcona pozostanie podmiotem zezwoleń, koncesji oraz ulg, które zostały udzielone przedsiębiorcy przed jego przekształceniem, chyba że ustawa lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji lub ulgi będzie stanowiła inaczej.

Przedmiotowa regulacja zapobiegnie utracie przez przedsiębiorcę będącego osobą fizyczną posiadanych przez niego koncesji czy ulg, o które już jako spółka przekształcona nie będzie musiał się ponownie ubiegać, gdyż przejdą one automatycznie na nowo powstałą formę prawną (spółkę akcyjną lub spółkę z o.o.). Ponadto spowoduje to powstanie oszczędności, gdyż wyeliminuje dodatkowe koszty, na jakie narażona byłaby spółka w sytuacji ponownego ubiegania się o koncesję czy zezwolenie.

Skutkiem przedmiotowego przekształcenia jest również to, iż z dniem przekształcenia przedsiębiorca przekształcany staje się współnikiem spółki przekształconej.

Do przekształcenia przedsiębiorcy niezbędne będzie:

- 1) sporządzenie w formie aktu notarialnego planu przekształcenia przedsiębiorcy zawierającego co najmniej ustalenie wartości bilansowej majątku przedsiębiorcy przekształcanego na określony dzień w miesiącu poprzedzającym sporządzenie planu przekształcenia przedsiębiorcy wraz z załącznikami i opinią biegłego rewidenta;
- 2) złożenia w formie aktu notarialnego oświadczenia o przekształceniu przedsiębiorcy, które powinno określać: typ spółki, w jaki przedsiębiorca przekształcany zostaje przekształcony, wysokość kapitału zakładowego, nazwiska i imiona członków zarządu spółki przekształconej;
- 3) powołania członków organów spółki przekształconej;
- 4) podpisania aktu założycielskiego (statutu) spółki przekształconej;
- 5) dokonania w rejestrze wpisu spółki przekształconej i wykreślenia przedsiębiorcy z ewidencji działalności gospodarczej.

Plan przekształcenia należy poddać badaniu przez biegłego rewidenta w zakresie poprawności i rzetelności. Sąd rejestrowy właściwy według siedziby przedsiębiorcy przekształcanego wyznacza na wniosek przedsiębiorcy przekształcanego biegłego rewidenta. W uzasadnionych przypadkach sąd może wyznaczyć dwóch albo większą liczbę biegłych.

Osoba fizyczna, o której mowa w art. 551 § 1, odpowiada solidarnie wraz ze spółką przekształconą wobec osób trzecich za szkody powstałe w okresie przekształcenia wyrządzone działaniem lub zaniechaniem sprzecznym z prawem, aktem założycielskim (statutem), chyba że nie ponosi winy.

Wniosek o przekształcenie do rejestru wnosi zarząd spółki przekształconej.

Ogłoszenie o przekształceniu przedsiębiorcy jest dokonywane na wniosek zarządu spółki przekształconej.

Osoba fizyczna, o której mowa w art. 551 § 5, odpowiada solidarnie ze spółką przekształconą za zobowiązania przedsiębiorcy przekształconego powstałe przed dniem przekształcenia, przez okres trzech lat, licząc od tego dnia.

Proponuje się zmianę Kodeksu spółek handlowych polegającą na wprowadzeniu możliwości przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną w jednoosobową spółkę kapitałową. Skutkiem przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną w spółkę kapitałową będzie sukcesja uniwersalna (art. 584² Kodeksu spółek handlowych). Powyższe oznacza, że spółce przekształconej przysługiwać będą wszystkie prawa i obowiązki przedsiębiorcy przekształcanego. Jednocześnie spółka przekształcona pozostanie podmiotem zezwoleń, koncesji oraz ulg, które zostały przyznane przedsiębiorcy przed jego przekształceniem, chyba że ustawa lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji lub ulgi będzie stanowiła inaczej. Przewidziana w projektowanym art. 584² § 1 Kodeksu spółek handlowych sukcesja uniwersalna nie obejmuje praw i obowiązków na płaszczyźnie prawa podatkowego, co potwierdza brak stosownych regulacji w ustawie – Ordynacja podatkowa. Brak sukcesji podatkowej wynika z faktu, że osoba fizyczna wraz z przekształceniem nie traci bytu prawnego. Osoba ta nadal pozostaje podatnikiem, na którym ciąży obowiązek zapłaty zobowiązań podatkowych powstałych przed przekształceniem. Ponadto proponowane w Kodeksie spółek handlowych uregulowania wskazują, że sukcesja uniwersalna nie będzie miała również zastosowania do przejęcia przez przekształconą spółkę kapitałową uprawnień przysługujących osobie fizycznej jako płatnikowi. W art. 584¹⁰ wprowadzono doprecyzowanie w zakresie odpowiedzialności dostosowane do zasad odpowiedzialności określonych w art. 568 Ksh.

13. Ustawa o wyścigach konnych

Ustawa z dnia 18 stycznia 2001 r. o wyścigach konnych przewiduje ograniczenia w stosunku do pięciu kategorii podmiotów:

- organizatorów wyścigów konnych (organizator wyścigów konnych – podmiot, który został wpisany do rejestru działalności regulowanej w zakresie organizowania wyścigów konnych, art. 2 ust. 4 ustawy),
- osób kierujących stajnią wyścigową,
- trenerów (trener – osoba fizyczna przygotowująca konie do udziału w gonitwach, która uzyskała licencję Prezesa Polskiego Klubu Wyścigów Konnych, art. 2 ust. 7 ustawy),
- jeźdźców (powożących) (jeździec (powożący) – osoba fizyczna dosiadająca (powożąca) konia w gonitwie, która uzyskała licencję Prezesa Polskiego Klubu Wyścigów Konnych na dosiadanie (powożenie) koni, art. 2 ust. 8 ustawy),
- sędziów wyścigowych (sędzia wyścigowy – osoba fizyczna sprawująca nadzór nad prawidłowością przeprowadzania gonitw jako członek komisji technicznej, komisji odwoławczej albo sędzia techniczny, która uzyskała licencję Prezesa Polskiego Klubu Wyścigów Konnych, art. 2 ust. 9 ustawy).

Należy zauważyć, że w większości ww. przypadków, ograniczenia działalności gospodarczej – wbrew dyspozycji art. 22 Konstytucji – wprowadzono w formie innej niż ustawa. Zawarte one zostały w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 sierpnia 2001 r. w sprawie warunków i trybu udzielania zezwoleń na kierowanie stajnią wyścigową, licencji na trenowanie koni, dosiadanie (powożenie) koni oraz pełnienie funkcji sędziego wyścigowego. Wszystkie zatem warunki podejmowania analizowanej działalności – w szczególności te, których dotyczą sugerowane poniżej zmiany – powinny znajdować się w ustawie, a nie w rozporządzeniu wykonawczym.

Organizatorem wyścigów konnych jest podmiot, który został wpisany do rejestru działalności regulowanej w zakresie organizowania wyścigów konnych (art. 2 ust. 4 ustawy) Działalność gospodarcza w zakresie organizowania wyścigów konnych jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru organizatorów wyścigów konnych, zwanego dalej „rejestrem” (art. 16 ust. 2 ustawy). Rejestr prowadzi Prezes Polskiego Klubu Wyścigów Konnych (PKWK jest państwową osobą prawną).

W celu prowadzenia działalności w zakresie organizowania wyścigów konnych przedsiębiorca musi między innymi posiadać zabezpieczenie finansowe (art. 16 ust. 3 pkt 2 ustawy). Składając wniosek o wpis do rejestru (art. 16 ustawy) musi on wskazać to zabezpieczenie, tak jak i źródła pochodzenia posiadanego kapitału (art. 16 ust. 4 pkt 4 ustawy).

Zgodnie z art. 16 ust. 3 pkt 3 ustawy działalność w zakresie organizacji wyścigów konnych prowadzić może jedynie podmiot, który posiada zatwierdzone plany gonitw, o których mowa w art. 20 ust. 1 ustawy (gonitwy przeprowadzane są według planu rocznego, zatwierdzanego przez Prezesa na podstawie wniosków organizatorów wyścigów konnych, przeprowadzenie dodatkowych gonitw wymaga zgody Prezesa).

Wymaganie, aby organizator nie tyle zgłosił plan gonitw, co uzyskał zatwierdzenie od Prezesa PKWK całorocznego planu gonitw jest trudne do uzasadnienia, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że mogą powstać wątpliwości, jakie środki prawne przysługiwałyby w przypadku niezatwierdzenia wniosku organizatora. Dodatkowo umiejscowienie tego wymagania w art. 16 ustawy, dotyczącym wpisu do rejestru sugeruje, że podmiot przed złożeniem wniosku o rejestrację musi przedstawić zatwierdzony plan gonitw.

Propozycje zmian

W projekcie nowelizacji zaproponowano:

- 1) pozostawienie Prezesowi Polskiego Klubu Wyścigów Konnych uprawnienia do nadawania bezterminowych uprawnień, które są podstawą do ubiegania się o licencję zarówno dla trenerów, jeźdźców, jak i sędziów wyścigowych,

- 2) upoważniono Prezesa PKWK do przeprowadzania odpowiednich szkoleń, powoływania komisji egzaminacyjnej oraz przeprowadzania egzaminów ze znajomości przepisów dotyczących wyścigów konnych,
- 3) wykreślenie upoważnienia dla ministra właściwego do spraw rolnictwa do wydania rozporządzenia określającego sposób przeprowadzania i zakres programowy szkoleń oraz egzaminów ze znajomości przepisów o wyścigach konnych, warunków i wysokości odpłatności za szkolenia i postępowanie egzaminacyjne, ponieważ dotychczasowa praktyka powierzania tych zadań PKWK nie budziła żadnych kontrowersji i w związku z tym nie wymaga zmian.

Proponuje się wprowadzenie dodatkowo zmian w art. 13 i art. 24 pkt 4 ustawy, będących konsekwencją zmian zaproponowanych w przedmiotowym projekcie ustawy (udzielanie pozwolenia na kierowanie stajnią w miejsce dotychczasowego zezwolenia).

Ponadto:

- zniesiono wymóg, aby Prezes PKWK zatwierdzał plany gonitw, również dodatkowych; zgodnie z projektowaną regulacją Prezes PKWK będzie jedynie informowany o liczbie i terminie gonitw,
- uchylono wymóg posiadania zatwierdzonego planu gonitw,
- określono nowe wytyczne szczegółowe do regulaminu wyścigów konnych,
- określono w ustawie warunki i tryb udzielania pozwolenia na kierowanie stajnią wyścigową, licencji na trenowanie koni, licencji na dosiadanie (powożenie) koni, licencji na pełnienie funkcji sędziego wyścigowego,
- określono w ustawie zasady odpowiedzialności dyscyplinarnej.

14. Ustawa o rybołówstwie

Stan obecny (niekaralność armatora)

Do wykonywania rybołówstwa morskiego wymagane jest posiadanie przez armatora licencji połowowej (art. 5 ustawy). Uzyskanie licencji uzależnione jest od spełnienia przesłanek w postaci dysponowania przez armatora statkiem rybackim, wpisanym do rejestru statków oraz niekaralności osoby ubiegającej się o wydanie licencji za umyślne przestępstwo popełnione przy użyciu statku rybackiego. Licencja połowowa dostarcza informacji o sposobie wykonywania rybołówstwa morskiego, parametrach technicznych oraz ułatwia identyfikację statków rybackich. Licencja połowowa wydawana jest przez ministra właściwego do spraw rybołówstwa na wniosek armatora statku rybackiego na czas nieokreślony, po uiszczeniu opłaty. Wysokość opłaty skarbowej za wydanie licencji uzależniona jest od długości statku rybackiego, na który zostaje wydana (art. 12 ust. 1 i 3 ustawy). Obowiązek uzyskania licencji połowowej do wykonywania rybołówstwa wynika z prawa unijnego, a mianowicie z art. 22 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20.12.2002 r. dotyczącego ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybnych w ramach Wspólnej Polityki Rybackiej, co powoduje, że regulacja ustawowa jest zgodna z prawem unijnym.

Budzi jednak zastrzeżenia możliwość odmowy wydania licencji połowowej, w przypadku gdy „armator (...) został skazany prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo popełnione przy użyciu statku rybackiego” (art. 14 pkt 2 ustawy). Przepisy nie precyzują, o jakie rodzaje przestępstw chodzi i w jaki sposób dokonywana będzie ocena, czy dany czyn zabroniony uzasadnia (a inny nie) odmowę przyznania licencji. Należy podkreślić, że sam ustawodawca wprowadzając to ograniczenie w uzyskaniu licencji połowowej nie uzasadnił w żaden sposób celowości i potrzeby niekaralności kandydata starającego się o licencję połowową oraz nie wyjaśnił, co należy rozumieć pod pojęciem „przestępstwo popełnione przy użyciu statku rybackiego”.

Należy zatem postulować, aby o tym, czy osobę skazaną pozbawić możliwości prowadzenia określonej działalności gospodarczej w zakresie wykonywania rybołówstwa rozstrzygał sąd karny w ramach orzeczenia o wymiarze kary przy rozpoznawaniu sprawy z oskarżenia publicznego (art. 39 pkt 2 Kodeksu karnego przewiduje środek karny w postaci zakazu prowadzenia określonej działalności gospodarczej), a nie minister w ramach rozpoznawania wniosku o wydanie licencji połowowej.

Propozycje zmian

Wobec powyższego uchylono przesłankę niekaralności armatora ubiegającego się o wydanie licencji za przestępstwo umyślne popełnione przy użyciu statku rybackiego (w art. 14 nowe brzmienie otrzymał pkt 2, w art. 15 nowe brzmienie otrzymał ust. 1 pkt 2 lit. b).

Stan obecny (zezwozenie na prowadzenie skupu lub przetwórstwa organizmów morskich)

Stosownie do art. 22 ustawy na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na skupie lub przetwórstwie organizmów morskich w polskich obszarach morskich wymagane jest uzyskanie zezwolenia, które wydawane jest na czas nie dłuższy niż 12 miesięcy.

Wymaganie uzyskania wymienionego zezwolenia w celu podjęcia działalności gospodarczej nie zostało uzasadnione przez ustawodawcę w żaden sposób w uzasadnieniu projektu ustawy (druk Sejmu RP IV kadencji nr 2174 z dnia 31.10.2003 r.). Nie zostało także wskazane, jakie znaczenie dla interesu publicznego mają powyższe ograniczenia wolności gospodarczej, co stanowi naruszenie normy konstytucyjnej zawartej w art. 22 Konstytucji. Można mieć również wątpliwości, czy wprowadzenie powyższych ograniczeń respektuje konstytucyjną zasadę proporcjonalności, zgodnie z którą użyte przez ustawodawcę środki powinny pozostawać w odpowiedniej proporcji do zamierzonego rezultatu.

Należy przy tym zwrócić uwagę na fakt, iż zagadnienia związane z prowadzeniem skupu i przetwórstwem organizmów morskich nie zostały uregulowane przez przepisy prawa wspólnotowego. Przepis art. 25 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12.10.1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa stanowi jedynie, że każde państwo członkowskie przyjmie przepisy w celu rozwoju przemysłu akwakultury i obszarów przybrzeżnych. A zatem wprowadzone przez ustawodawcę polskiego daleko idące formy reglamentacji w podjęciu działalności gospodarczej w omawianym zakresie, nakładające na armatora obowiązek uzyskania zezwoleń, są zbędne z punktu widzenia zapewnienia przestrzegania regulacji wspólnotowych oraz celów wskazanych w *acquis communautaire*.

Z tych względów celowe jest uchylenie restrykcyjnych przepisów ustawy uzależniających wykonywanie rybołówstwa morskiego w zakresie prowadzenia skupu lub przetwórstwa organizmów morskich, od uzyskania zezwoleń wydawanych przez ministra właściwego do spraw rybołówstwa.

Propozycje zmian

Wobec powyższego uchylono zezwolenie na prowadzenie skupu lub przetwórstwa organizmów morskich (uchylono art. 22). Zmiana w art. 63 ust. 2 pkt 2 ma charakter dostosowujący do zmian w art. 22.

15. Ustawa o przewozie koleją towarów niebezpiecznych

Stan obecny

Ustawa określa zasady przewozu koleją towarów niebezpiecznych, obowiązki uczestników tego przewozu, zasady dokonywania oceny zgodności ciśnieniowych urządzeń transportowych, uprawnienia doradcy do spraw bezpieczeństwa przewozu oraz organy i jednostki właściwe do sprawowania nadzoru i kontroli w tych sprawach.

Zgodnie z art. 30 ustawy przewoźnik kolejowy wykonujący przewóz koleją towarów niebezpiecznych lub inny podmiot uczestniczący w przewozie lub wykonujący związane z tym przewozem czynności pakowania, załadunku, napełniania, rozładunku lub przeładunku są obowiązani do wyznaczenia na swój koszt doradcy do spraw bezpieczeństwa przewozu koleją towarów niebezpiecznych.

Kolejne przepisy określają, iż doradcą może być osoba, która:

- 1) posiada co najmniej wykształcenie średnie;
- 2) posiada co najmniej 5-letni okres zatrudnienia na stanowiskach związanych z przewozem towarów koleją;
- 3) nie była karana za przestępstwo umyślne;
- 4) posiada świadectwo doradcy do spraw bezpieczeństwa przewozu koleją towarów niebezpiecznych.

Aby uzyskać świadectwo doradcy po raz pierwszy należy:

- 1) spełnić wymagania określone w powyższych pkt 1 – 3;
- 2) ukończyć kurs początkowy dla doradców, obejmujący szkolenie w zakresie zagrożeń związanych z przewozem koleją towarów niebezpiecznych oraz przepisów obowiązujących w tym zakresie;
- 3) złożyć z wynikiem pozytywnym egzamin przed komisją egzaminacyjną powołaną przez Prezesa UTK.

Prowadzenie kursów początkowych i kursów doskonalących, o których mowa powyżej, jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzących kursy.

Działalność tą może prowadzić przedsiębiorca, który:

- 1) posiada warunki lokalowe i wyposażenie dydaktyczne umożliwiające przeprowadzenie kursów zgodnie z ich programem;
- 2) zatrudnia wykładowców, którzy posiadają wykształcenie wyższe i kwalifikacje w zakresie problematyki dotyczącej przewozu koleją towarów niebezpiecznych;
- 3) posiada zbiór aktualnych przepisów w zakresie przewozu koleją towarów niebezpiecznych oraz środki dydaktyczne, w szczególności plansze, przeźrocza, fotografie, filmy oraz oprogramowanie komputerowe;
- 4) posiada możliwość przeprowadzania zajęć praktycznych objętych programem kursów;
- 5) nie jest podmiotem, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe lub likwidacyjne;
- 6) nie był prawomocnie skazany za przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowych lub przestępstwo przeciwko dokumentom – dotyczy osoby fizycznej lub członków organów osoby prawnej;
- 7) nie zalega w regulowaniu zobowiązań podatkowych, opłat i składek na ubezpieczenie społeczne.

Propozycje zmian

Z uwagi na fakt, iż powołane powyżej warunki można uznać jako potrzebne, aczkolwiek nie są to warunki szczególne dla wykonywania danego rodzaju działalności gospodarczej, wystarczające jest wprowadzenie zgłoszenia jako wyłącznej formy reglamentacji dla prowadzenia kursów początkowych i kursów doskonalących.

Dlatego też w projekcie proponuje się zastąpienie obowiązku uzyskania wpisu do rejestru działalności regulowanej na działalność w zakresie prowadzenia kursów początkowych i kursów doskonalących, obowiązkiem pisemnego zgłoszenia Prezesowi UTK. Zmiana pozwoli na

zmniejszenie obowiązków administracyjnych przedsiębiorców podejmujących działalność w omawianym zakresie, jak również będzie skutkowało zniesieniem opłaty za wpis do rejestru w wysokości 616 zł. Należy przy tym zauważyć, iż zachowane zostaną warunki wykonywania działalności gospodarczej określone w art. 39 ust. 2 ustawy.

Prezes UTK będzie mógł prowadzić kontrolę następczą zgodności prowadzenia działalności z ustawą, jak również będzie posiadał uprawnienie do wydawania decyzji o zakazie wykonywania działalności gospodarczej na okres 3 lat (zmiana polegająca na nadaniu nowego brzmienia art. 44).

16. Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej

Stan obecny

Ustawa reguluje podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz zadania organów administracji publicznej w tym zakresie (szczegółowe omówienie zakresu regulacji tej ustawy znajduje się w części wstępnej niniejszego uzasadnienia).

Zmiany wprowadzone w ustawie mają wyłącznie charakter zmian dostosowawczych do nowelizacji przepisów szczegółowych realizowanych w ustawie o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców.

Propozycje zmian

Wprowadzono możliwość przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną w jednoosobową spółkę kapitałową. Zapewniono właściwe informowanie CEIDG o przedmiotowym przekształceniu (obieg dokumentów).

Uchylono odwołania do przepisów szczegółowych, w których zniesiono instytucję zezwolenia na prowadzenie działalności gospodarczej. Jest to również konsekwencją uchylecia przez Trybunał Konstytucyjny ustawy o wielkopowierzchniowych obiektach handlowych.

W art. 110 ust. 1 zmieniono odwołanie do rozporządzenia nr 70/2001/WE z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw (Dz. Urz. WE L 10 z 13.01.2001, z późn. zm.), utraciło ono moc obowiązującą w dniu 30 czerwca 2008 r., na rozporządzenie Komisji WE nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych) (Dz. Urz. UE L 214 z 09.08.2008 str. 3)

17. Ustawa o zawodzie tłumacza przysięgłego

Stan obecny

Zgodnie z przepisami ustawy o zawodzie tłumacza przysięgłego w razie niedostatecznego wyniku egzaminu kandydat na tłumacza przysięgłego może przystąpić do ponownego jego składania, nie wcześniej niż po upływie roku od daty poprzedniego egzaminu.

Ponadto, obowiązujące przepisy określają, iż uprawnienia do wykonywania zawodu tłumacza przysięgłego nabywa osoba, która zdała egzamin, zdanie egzaminu i tym samym nabycie uprawnień do wykonywania zawodu tłumacza przysięgłego potwierdza świadectwo wydane przez Ministra Sprawiedliwości (art. 5).

Obowiązujące przepisy określają dodatkowe warunki opóźniające możliwość rozpoczęcia wykonywania zawodu tłumacza przysięgłego, tj. złożenie ślubowania i uzyskanie wpisu na listę tłumaczy przysięgłych. Wpis na listę dokonywany jest na wniosek osoby, która zgodnie z przepisami art. 5 ustawy już nabyła prawo wykonywania zawodu, a de facto nie może go wykonywać, gdyż musi oczekiwać na wpis na listę.

Propozycje zmian

W celu ułatwienia dostępu do zawodu tłumacza przysięgłego w projekcie ustawy znosi się roczny okres karencji po niedostatecznym wyniku egzaminu na tłumacza przysięgłego (proponuje się uchylenie ust. 3 w art. 4) tak aby osoba zainteresowana ponownym zdawaniem egzaminu mogła do niego przystąpić w najbliższym możliwym terminie.

Dodatkowo proponuje się, aby uprawnienia do wykonywania zawodu uzyskiwał każdy, kto zda egzamin z wynikiem pozytywnym, uzyska świadectwo i złoży ślubowanie bez konieczności oczekiwania na wpis na listę tłumaczy przysięgłych. Wpis na listę będzie dokonywany z urzędu w dniu wydania świadectwa.

Wprowadzono przepis, który umożliwi obywatelom Szwajcarii prowadzenie działalności w tym zakresie, na takich samych warunkach jak obywatele Rzeczypospolitej Polskiej (zmiana art. 2 ust. 1 pkt 1).

18. Ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych

Stan obecny

Obecnie, podjęcie działalności gospodarczej w formie spółki prawa handlowego (jawna, partnerska, komandytowa, komandytowo-akcyjna, z ograniczoną odpowiedzialnością, akcyjna), której podstawą funkcjonowania jest Kodeks spółek handlowych, wiąże się z obowiązkiem zarejestrowania takiej spółki w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym. Rejestr ten prowadzi sąd gospodarczy właściwy dla siedziby przedsiębiorcy. Wniosek zaś składa się na wybranym urzędowym formularzu, który dostępny jest w siedzibach sądów rejestrowych oraz na stronach internetowych Ministerstwa Sprawiedliwości. Następnie spółkę należy zgłosić również do Głównego Urzędu Statystycznego w celu uzyskania numeru REGON, do urzędu skarbowego w celu zarejestrowania spółki jako podatnika i płatnika, otworzyć rachunek bankowy, a na koniec zgłosić spółkę do ZUS.

Rejestracja działalności gospodarczej w formie spółki prawa handlowego wiąże się również nierozdzielnie z obowiązkiem poniesienia przez osoby podejmujące działalność gospodarczą konkretnych kosztów, w postaci licznych opłat sądowych i administracyjnych w trakcie całego procesu rejestracji działalności gospodarczej.

W chwili złożenia w sądzie rejestrowym wniosku o wpis spółki do rejestru przedsiębiorców należy wnieść bowiem opłatę sądową w wysokości 1 000 zł w – przypadku spółek kapitałowych albo w wysokości 750 zł – w przypadku spółek osobowych. Każdy kolejny wpis – np. związany ze zmianami w spółce wiąże się z obowiązkiem wniesienia opłaty w wysokości 400 zł.

Wraz z ww. opłatą sądową należy wnieść opłatę za ogłoszenie wpisu w Monitorze Sądowym i Gospodarczym. Opłata za pierwsze ogłoszenie wynosi 500 zł, za każde następne – 250 zł. Kwoty te wynikają z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 kwietnia 1996 r. w sprawie organizacji, sposobu wydawania i rozpowszechniania oraz podstawy ustalania ceny numerów Monitora Sądowego i Gospodarczego i wysokości opłat za zamieszczenie w nim ogłoszenia lub obwieszczenia.

Ponadto, do wniosku o wpis spółki do rejestru, osoby podejmujące działalność gospodarczą są zobligowane dołączyć m.in. następujące dokumenty:

– uwierzytelnione notarialne wzory podpisów osób wchodzących w skład zarządu rejestrowanej spółki,

– umowę spółki lub statut spółki w oryginale, nierzadko obligatoryjnie w formie aktu notarialnego, bądź uwierzytelnione urzędowo ich odpisy lub wyciągi.

Te same dokumenty, w oryginale, bądź uwierzytelnione urzędowo ich odpisy lub wyciągi należy po rejestracji w KRS złożyć również m.in. do urzędu skarbowego w celu zarejestrowania nowego podatnika.

Podsumowując, koszt rejestracji przedsiębiorstwa nie kończy się na kwocie 1 500 zł, którą osoby podejmujące działalność gospodarczą są zobligowane wnieść do KRS, ale ponoszą również koszty np. z tytułu sporządzenia umowy spółki lub statutu spółki w formie aktu notarialnego obejmującego takse notarialną powiększoną o podatek VAT, podatek od czynności cywilnoprawnych oraz odpisy aktu notarialnego, opłatę skarbową od pełnomocnictwa.

Konieczność częstych zmian wpisu w rejestrze przedsiębiorców i następnie ogłaszania tych zmian w Monitorze Sądowym i Gospodarczym wiąże się również w sumie ze sporymi kosztami dla przedsiębiorców. Każda zmiana wpisu w KRS to obecnie koszt rzędu 400 zł, a ogłoszenia w MSiG 250 zł.

Wysokość opłaty sądowej wpisu w kwocie 1 000 zł, a przy zmianie wpisu w kwocie 400 zł jest nieuzasadniona ani nakładem pracy sądu rejestrowego, ani zbyt skomplikowanym postępowaniem. Dlatego wnioskodawcy proponują odpowiednio obniżenie opłaty sądowej z 1 000 zł do 500 zł oraz z 400 zł do 250 zł.

To samo dotyczy opłat z tytułu ogłaszania wpisów i ich zmian w MSiG. Racjonalnym rozwiązaniem byłoby również obniżenie opłat z tytułu ogłoszenia w Monitorze Sądowym i Gospodarczym, które wynikają z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 kwietnia 1996 r. w sprawie organizacji, sposobu wydawania i rozpowszechniania oraz podstawy ustalania ceny numerów Monitora Sądowego i Gospodarczego i wysokości opłat za zamieszczenie w nim ogłoszenia lub obwieszczenia – jednak ta sprawa pozostaje w gestii Ministra Sprawiedliwości. Tym bardziej, że od 1 stycznia 2007 r. część informacji o zarejestrowanej spółce pochodzących z akt rejestrowych można przeglądać na stronach internetowych KRS.

Wysokie koszty wpisu od rejestracji spółek prawa handlowego w KRS oraz koszty ogłoszeń w Monitorze Sądowym i Gospodarczym stanowią jedno z wielu poważnych barier w rozpoczynaniu i prowadzeniu działalności gospodarczej w naszym kraju.

Nowelizacja ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, która weszła w życie w dniu 10 marca 2007 r. i która obniżyła opłatę sądową z tytułu rejestracji spółek osobowych z 1 000 zł do 750 zł była w ocenie przedsiębiorców krokiem w dobrym kierunku, lecz wciąż oceniana jest jako niewystarczająca.

Propozycje zmian

Przedmiotowy projekt ustawy wychodzi naprzeciw oczekiwaniom osób, które zamierzają rozpocząć działalność gospodarczą i odpowiada na wieloletnie postulaty przedsiębiorców w tej materii. Projekt ustawy zakłada bowiem pomoc dla przedsiębiorców zarówno przy rozpoczynaniu przez nich działalności gospodarczej, jak również w trakcie jej prowadzenia obniżając koszty sądowe wpisu z 1 000 zł do 500 zł oraz koszty związane z dokonaniem zmiany we wpisie z 400 zł na 250 zł.

Należy również dodać, iż stowarzyszenia czy fundacje, które zamierzają prowadzić działalność gospodarczą mają obowiązek dokonać wpisu w rejestrze przedsiębiorców, a tym samym ponosić również takie same, jak przedsiębiorcy opłaty sądowe związane z rejestracją. Dlatego proponuje się dokonać odpowiednio obniżenia kwoty wpisu z 1 000 zł do 500 zł dla stowarzyszeń i fundacji.

19. Ustawa o opłacie skarbowej

Stan obecny

Opłacie skarbowej podlega:

- 1) w sprawach indywidualnych z zakresu administracji publicznej:
 - a) dokonanie czynności urzędowej na podstawie zgłoszenia lub na wniosek,
 - b) wydanie zaświadczenia na wniosek,
 - c) wydanie zezwolenia (pozwolenia, koncesji);

2) złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii – w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym.

Opłacie skarbowej podlega również dokonanie czynności urzędowej, wydanie zaświadczenia oraz zezwolenia (pozwolenia) przez podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej, w związku z wykonywaniem zadań z zakresu administracji publicznej, a także złożenie w takim podmiocie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii.

Zmiany wprowadzone w niniejszej ustawie stanowią pochodną zmian zawartych w nowelizacjach ustaw szczegółowych.

Propozycje zmian

Zmiany w ustawie o opłacie skarbowej są konsekwencjami zmian wprowadzonych w licznych ustawach. W efekcie zmian dokonywanych przepisami projektu ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców w załączniku do ustawy o opłacie skarbowej w Części I w ust. 36 w kol. 4 zwolniono od opłaty skarbowej czynności polegające na dokonaniu wpisu do rejestru działalności regulowanej podmiotu produkującego tablice rejestracyjne.

20. Ustawa o domach składowych oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, Kodeksu postępowania cywilnego i innych ustaw

Ustawa z dnia 16 listopada 2000 r. o domach składowych oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, Kodeksu postępowania cywilnego i innych ustaw (Dz. U. Nr 114, poz. 1191, z późn. zm.) reguluje zasady działalności domów składowych oraz wydawania dowodów składowych i obrotu tymi dowodami. Zgodnie z art. 50 wyżej wskazanej ustawy działalność gospodarcza w zakresie prowadzenia przedsiębiorstwa składowego jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.) i wymaga uzyskania wpisu do rejestru przedsiębiorstw składowych.

Propozycja uchylecia przedmiotowej ustawy wynika z faktu, iż w chwili obecnej w rejestrze prowadzonym przez Ministra Gospodarki w zakresie składowania towarów przemysłowych, jak i w rejestrze prowadzonym przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w zakresie składowania towarów rolno-spożywczych nie figuruje żaden podmiot. W ciągu dziesięciu lat funkcjonowania rejestru przedsiębiorstw składowych w Ministerstwie Gospodarki dokonano wpisu tylko jednego podmiotu, który figurował w nim niespełna pół roku.

Mając na uwadze powyższe, przyjąć należy iż przedsiębiorcy nie są zainteresowani prowadzeniem tego rodzaju działalności regulowanej, co powoduje brak potrzeby dalszego obowiązywania regulacji odnoszącej się do funkcjonowania domów składowych.

7. Przepisy przejściowe i końcowe

Termin wejścia w życie ustawy przewidziano na dzień 1 lipca 2011 r. Termin ten uzasadniony jest licznymi zmianami w ustawach szczegółowych powodujących skutki budżetowe m.in. przez znoszenie opłat za zezwolenia, wpisy do rejestrów działalności regulowanej, a zatem konsekwencje finansowe dla budżetu państwa powinny być uwzględnione w ustawie budżetowej na rok 2011. Proponowany termin wejścia w życie ustawy jest skorelowany z wejściem w życie przepisów regulujących funkcjonowanie Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, tak aby umożliwić dotychczasowym organom kontrolnym sprawne uzyskiwanie

informacji o przedsiębiorcach. Zmiany w ustawie – Prawo upadłościowe i naprawcze (art. 44) oraz przepis przejściowy zawarty w art. 103, zgodnie z założeniami projektu wejdą w życie z dniem 1 października 2011 r.

Przepis art. 20 pkt 1 wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2012 r.

W ustawie zawarte zostały przepisy przejściowe (art. 93 – 103).

Zostały w nich uregulowane kwestie:

- 1) ważności zezwoleń;
- 2) postępowań toczących się o udzielenie zezwolenia, które nie zostały zakończone do dnia wejścia w życie ustawy;
- 3) sytuacji prawnej przedsiębiorców posiadających zezwolenia na wykonywanie działalności gospodarczej, która z dniem wejścia w życie ustawy staje się działalnością regulowaną;
- 4) wniosków o wpis do rejestru działalności regulowanej oraz o wydanie zezwolenia, złożonych przed dniem wejścia w życie ustawy, uwzględniając zmianę formy reglamentacji prowadzenia działalności gospodarczej;
- 5) postępowań wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie ustawy w sprawach wymienionych w art. 98 projektu;
- 6) kosztów w sprawach egzekucyjnych;
- 7) ważności zezwoleń i licencji udzielonych na podstawie ustawy o wyścigach konnych;
- 8) utrzymanie w mocy przepisów wydanych na podstawie ustaw wymienionych w art. 94.

Przedmiotowy projekt nie podlega obowiązkowi notyfikacji. Projektowane przepisy nie spełniają bowiem przesłanek określonych w § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2030, z późn. zm.).

Projekt przedmiotowej regulacji udostępniono w Biuletynie Informacji Publicznej w trybie art. 7 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.). Zainteresowanie pracami nad projektem ustawy zgłosiły następujące podmioty:

- 1) Zachodniopomorska Geodezyjna Izba Gospodarcza;
- 2) Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna;
- 3) Polski Związek Hodowców Koni i Polski Klub Wyścigów Konnych.